ورکه مېښته

دالباري جهاني

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وږکه مینه

عبدالباري جهاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورکې مېنې له دې چاپ څخه
د کاپي کولو حقوق د صحاف په نشراتي مؤسسې اړه لري

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم : ورکه مېنه

ویناوال : عبدالباري جهاني

لومړی چاپ : ۱۳۶۷ لمریز کال - ژمی

دویم چاپ : ۱۳۷۶ لمریز کال - ژمی

د چاپ ځای : پېښور

د چاپ شمېر : زر ټوکه

ډیزاین/کمپوز : اسیاسافټ

کمپوزر : حفیظ الله

خپرونکي : صحاف نشراتي مؤسسه

Published by:

Sahaf Book Pulishing Institution

Quetta

1997

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

اهداء

د بزم او رزم د نیمګړو ترانو دا وړه مجموعه د پښتو ژبې هغو شاعرانو ته اهداء کوم چې تقدیر محکوم پیدا کړي، واکمنانو یې پر خوله مُهرونه وهلي او زمان یې قلمونه زولانه کړيدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

مخ	عنوان	شمیر
۱	د پژواك صاحب سريزه	۱.
۲	جهاني ته د محمدابراهيم عطائي شعر	۲.
٦	د پوهاند ډاكتر حبيب الله تږي سريزه	۳.
۱۱	د ښاغلي حبيب الله رفيع سريزه	۴.
۱۹	ورکه مېنه	۵.
۲٦	پرديس پسرلی	٦.
۳۲	اعتراف	۷.
۳۸	دغه زما غيور اولس دی	۸.
۴۹	سبا	۹.
۵۱	زنار	۱۰.
۵۴	وايه شين آسمانه!	۱۱.
۵۹	خرنګه هلمنده!	۱۲.
٦۲	خزان	۱۳.
٦٦	د تاشکند لور	۱۴.
۷۰	ګروبه کلا	۱۵.
۷۵	زمان	۱٦.
۸۳	شاعر	۱۷.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمیر عنوان مخ

شمیر	عنوان	مخ
۱۸.	پیرمغان	۸۷
۱۹.	زه شاهدوم	۸۹
۲۰.	زه به شهید یم	۹۷
۲۱.	ژوند	۱۰۱
۲۲.	اوښکې	۱۰۳
۲۳.	ښکلا	۱۰۵
۲۴.	مرګ	۱۰۷
۲۵.	زما شعر	۱۰۹
۲۶.	پښېمانه به سې	۱۱۲
۲۷.	بغاوت	۱۱۵
۲۸.	بیده خیالونه	۱۱۹
۲۹.	زما خزان	۱۲۱
۳۰.	د سیند لور	۱۲۴
۳۱.	هبره مستي	۱۲٦
۳۲.	زما کندهاره!	۱۳۰
۳۳.	د هستۍ قبر	۱۳۴
۳۴.	پردی انګر	۱۳٦
۳۵.	ایږ سالاري	۱۳۸
۳٦.	لبونتوب	۱۴۳
۳۷.	تنکۍ غوټۍ	۱۴۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمیر	عنوان	مخ
۳۸.	بېګانه	۱۵۰
۳۹.	مه پوښته نسیمه!	۱۵۳
۴۰.	ندرانه	۱۵۸
۴۱.	ګیله من اشناته!	۱۶۱
۴۲.	سُرابي هیله	۱۶۶
۴۳.	هسکه پامیره !	۱۷۲
۴۴.	جنون	۱۷۹
۴۵.	انجام	۱۸۳
۴۶.	خوب وینم عالمه!	۱۸۵
۴۷.	تهمت	۱۹۰
۴۸.	بوډی مینه	۱۹۳
۴۹.	ګاونډي ته	۱۹۷
۵۰.	دعوه	۲۰۲
۵۱.	دروغجنه مینه	۲۰۵
۵۲.	رسوا رازونه	۲۰۷
۵۳.	آرزو	۲۰۹
۵۴.	زرغونه کالي	۲۱۱
۵۵.	د ښتانه مېنه	۲۱۳
۵۶.	دا کونړ دی	۲۱۷
۵۷.	مات بتان	۲۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هر شاعر لره ځانته يو جهان دی، چې يوازې دی يې جهانبان دی. شعر راز دی. په راز باندې خبرې کول په زړه باندې تجاوز او په روح باندې تېری دی. زه په شعر باندې تقريظ او انتقاد ګناه ګڼم .

عبدالبارې جهانی يو استعداد دی چې که چېرې زمونږ د اسير محيط د قيد او بند څخه آزاد پاتې شي خپل رازونه به د سپېڅلو پيامونو د شعارونو په څېر جهانيانوته ورسوي، چې د نننې بازارې شعارونو بازار مات کړي. زه ورته دعا کوم چې خدای (ج) او خندا دې ورسره مل وي.

عبدالرحمن پژواک
نوی ډهلي
مارچ ـ ۱۹۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهاني ته!

محمد ابراهیم "عطايي"

۱۳۵۳، دلو، گردیز

د جهان د جهانیانو جهاني ته!
ورلیږم سلام په مینه و باري ته!

ستا جهان دی یو جهان د خوشالیو
د ښکلا و د شرابو د مستیو
هنګامه د لېونتوب او لیونیو
د شرابو او نڅا او ګوانیو

په شرابو بدمست سوی یو آبشار دی
یا یو کیف دی چې تاو سوی په زنار دی"۱"

"۱". د زنار په نوم زما یو شعر ته اشاره ده، چې عطايي صاحب ته اهدا سوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا جهان کې هنګامه د خم خپره ده
د توپان او د موجونو ننداره ده
په شرابو د بدمست یاغي څپره ده
یا د مستو ګناهونو خاطره ده

دې جهان ته دې جهان تولـه حیران دی
پرستش ته په سجده یې زما جهان دی

خو:

اوس نو وګوره دې بل مخ د جهان ته
د محیلو خرقه پوشو وسامان ته
د ریاو د فتنو ودې دوران ته
دې سوځونکی د جفاوو تور زندان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

بـــه خـبر ســـه دا جـــهـــان هـــم ستا جهـــان دی
هـــېر يې نـــه کـــړې مـــرور ځـينـي انســـــان دی

تنکـــی مـــينـــې بـريـادېـږي فـــــنا کـــــېږي
جـــګـــر ســـوزه نابـلـــــــده نـخـا کـــېږي
پــه ذلـــت کـــې يـــار لـــه يـاره جـــلا کـــېږي
زړه تـــوږونکې او بـــې درده جـــفـا کـــېږي

نه ســاقی ســـته، نه شـــراب، نه خـــرابات ســـته
نــه پوهـــېږو نـــه مـــو لاره د نـجـــات ســـته

پايـکـــوبـي پـه ســـر کـــوبی"۱" دلـــتـه بـدلـــېږي
د خـــوښـــی دنيا لـــه يـــو ســـره ورانـيـــږي
په چـمـــن کـــې د خـــوښـــی ګـلان زمـولـــېږي
قـافـلـــــه د آرزوګـانـــــــو ځـــــــي بـــاربږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

تریــــح تــاراج د آرزوګانـــــــو راخـــــور ســــوی
ســـتا پردې جــهــــان لــــوی غــــم را نسکور سوی

نو: مـــنا دی زمـــونږ د جــهـــانِ جــهــانـی ځوانه
دا دوهـم جـــهـــان جــلا نه کــړې لـــه ځانه

"۱". پایکوب او سرکوب زما دوه شعرونه دي چې په دې مجموعه کې لسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقدمه

که زه د جهاني په خاى واى، نو د دې مجموعې نوم به مې د "رزم او بزم نغمه" ايښى واى، ښـــکه پدې مجموعه کې که له يوې خوا د خونړيو جګړو لړزوونکي داستانونه په پوره شور او خوږ بيان شوي او د افغاني خوانانو د سرو لښکرو په سرو وينو سره لاسونه د افغاني سر درو د بازانو له سرو منګولو سره د شاعر د رنګينو خيالونو په قلم د هېواد د پرتمينو غرو د پاسه سره شفق کې نقش شوي دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نوله بلې خوا شاعر د افغاني جهان رنګينې افسانې هم د تصور په رنګينه دنيا کې تصوير کړې او د افغاني پېغلو سرې منګولې، سره بارخوګان او سرې شونډې يې د سره سالو تر ګل ګون انعکاس لاندې د تخيل په آزاده او بې قيده نړۍ کې کېښکودلې، مچ کړې او زېبښلې دي.

دلته که له يوې خوا د افغاني جنګياليو د تورې خرپ او شرنګ ستايل شوی او د باتور افغان ولس د تورې، زړورتيا، سر تېرۍ او مېړانې ترانې غږول شوي، نو له بلې خوا د ژوند ښښونکو يو غړپ او افغاني رباب زړه وړونکی ترنګ هم په ډېر اوچت شاعرانه اندازکې تصوير شوی او د زړو ميکدو او پښتني تاريخي حجرو کيفيت په ساحرانه الفاظو تازه شوی دی.

دلته که له يوې خوا د افغاني مېړونو پولادي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

هیبته ډکو بدنونو، کړو ورمېږونو، آهنینو متو، ببرو سرونو او لوځو، خو مظبوطو پښو توصیف د شاعر شعرته ډیر اوچت صلابت وربه برخه کړی، نو له بلې خوا د افغاني پېغلو د نازکو اندامونو، هسکو غاړو، سپینو مړوندونو، تورو څڼو، بربنډو بدنونو او پستو ورنونو رنګین خیال نوی شانته لذت او غذوبت وربښلی دی.

په دې مجموعه کې له یوې خواله روسي یرغلګرو سره د افغاني شازلمو د خونړیو جنګونو، مضبوطو ډغرو، بې پروا غورځنګونو او د قاطع تاړاکونو له هیبته ډکې سندرې غږول شوې، نو له بلې خوا د وطن د مستو پېغلو د اتڼونو، نازونو او کرشمو تصویرونه کښل شوي دي.

دلته که شاعر له یوې خوا د بې اسرې یتیمانو سرې سترګې او د بورو میندو د طوفاني اوښکو رانه څاڅکي ژړلي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نو له بلې خوايې د ګل د نازکو پاڼو د پاسه د شبنم مرغلين څاڅکي هم نه دي هېر کړي.

شاعر که له يوې خوا د زړو ميکدو له خُمونو، ښايسته ساقي او سازونو،... جامونو او خوږو يارانو او رندانه محفلونو په ياد ساړه اسويلي ايستلي دي، نو له بلې خوا يې د جګړې د ميدان او بمونو، ټانکونو او توپونو او وحشيانه استبداد او ظلمونو د لاسه تودې چيغې هم کړي دي.

که زما دخيال د مرغه وزرونه د زمانې د استبداد ښکاري نه واى زخمي کړى، نو باور دى چې د دغه مجموعې په لوستلو به بيا په پرواز راغلى واى، د هېواد په پرتمينو سردرو، دنګو غرونو، پراخو دښتو، خالي باڼدو، سپېرو کنډوالو، له وېرې او وير نه ډکو ښارونو، خوروورو ولسونو، بې شماره پرديسو به ګرځېدلى واى او د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مجموعې مقدمه به مې د سوز او ساز له سوځنده سندرو او د مینې او درد او هیلو ماتم له رنګینو شعرونو نه جوړه کړې وای.

اما اوس څه چې تیار، هغه د یار

پوهاند ډاکټر حبیب الله تږي

واشنګتن د۱۹۸۸کال د اکتوبر ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

د لوی خدای ﷻ په نامه

شعر الهام دی، د زړه غږ دی او د وجدان پیغام دی، خو دا شعر له ژوند نه رنګ اخلي او د چاپېریال او ټولنې ازانګه پکښې اورو. د شاعر نظر دقیق او تیز بین وی، ظاهر پسند او ظاهر بین نه وي، د ژوند د رنګونو برداشت په بل ډول کوي او د ژوند د پېښو پر یادداشت باندې د فن عملیه تر سره کوي او ناتراشلې ناتوړلي یې نه راخلي. شاعر لکه عطار او د شاتو مچۍ له ګلونو نه عطر او عسل جوړوي او یا لکه ماهر طبیب له عادي اوبو نه آب مقطر.

شعر خدایي داد دی، طبیعي او وهبي دی، کسبي او تعلیمي نه دی، له همدې کبله په هره ژبه کې لومړی شعرونه ویل شوی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

بيا هغه ته قوانين او قالبونه ټاکل شوي او د بدايعو، صنايعو او ادبي ښېګڼو لټون يې شوی دی. ډېر کسان شته چې د رديف، قافيې، عروضو، بحورو او ادبي فنونو لوی عالمان، څېړونکی پلټونکي او حتی ټاکونکي دي، خو شاعران نه دي او د شعر لورينه نه ده پرې شوې، البته توك بندي او د يو څو لفظونو نښلول دومره درونډ کار نه دی، خو داسې څه په شعر نه شمېرل کېږي او د شعر واقعي مقام نشي تر لاسه کولای، دا هغو مصنوي غميو ته ورته دي چې خلك اوبلك ډېرکوي، خو د الماسو بريښ، توان او متره پکې نه وي.

شعر په يوه خاص حالت کې د شاعر په ذهن کې غزوني کوي او که شاعر يې همغه وخت و نه ليکي نو د شعر دا بنکار يې له ذهن نه الوزي او بل وخت دا توان ورسره نه وي چې هغه څه بېرته و وايي، نو له دې کبله شعر يو هغه خاص کيفيت دی چې لا تر اوسه يې هم د تعبير او پېژندنې لپاره الفاظ نشته او تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هم اديبان او اديپوهان نه دي توانېدلي چې د شعر لپاره يو کوټلی او ټاکلی تعريف او د دې کيفيت لپاره يو بيانوونکی تعبير پيدا کړي.

"شعر د خوند لپاره، که شعر د ژوند لپاره؟"

د نقادانو او اديپوهانو تر مينځ يو تود بحث دی خو زه فکر کوم چې شعر تش د خوند لپاره کومه معنا نه لري، شعر په يو نه يو ډول له ژوند سره اړه لري، خصوصاً په پښتو ژبه کې له هماغه لومړی پيله شعر له ژوند سره څنګ په څنګ راغلی او نه يوازې زمونږ اوسني شاعران د شعر مضمون ته ارزښت ورکوي، بلکه زمونږ کلاسيکو شاعرانو هم مضمون د شعر اساس او پيکر بللی او ښکلي الفاظ يې د هغه رخت او زېور.

د پښتو نازکخيال شاعر کاظم خان شيدا چې شعر يې هم ښکلی مضمون لري او هم ښکلی بافت او الفاظ، له نن نه دوه نيم سوه کاله وړاندې دا موضوع داسې روښانوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

مـضـمـون د شـعر لـکه پـیــکر وي
دنگین الفاظ یې رخت او زیور وی
ورتــه ضـرور دي دا دواړه توکـــي
پیــکر که هر څو دلربـــاتر وي

تر دې تولو خبرو وروسته اوس راځم "ورکې مینې" ته او د "ورکې مینې " دشاعر شعرونو ته، زه داشاعر له پنځلسوشپاړسو کلونو راهیسې پیژنم او پیژندګلوي مې هم د ده د شعر په سر او دده دشعر په اثرورسره شوې ده، دده شعرزما خوښ ؤ،نوځکه مې دی هم خوښ ؤ،ده شعرونه لږویل خوپه دې لږو شعرونوکې به یې خوندونه ډیر وو،ځکه چې ده به هم له موضوع اومضمون سره انصاف کړی ؤ او هم له فن او هنر سره، د ده په شعر کې د مضمون او شکل بافت متناسب، سامعه نواز او روحنواز ؤ او له همدې کبله په کم سن کې د شعر لوړ مقام ته ورسېد او د هېواد د ګوتو په شمېر شاعرانو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشمېرل شو.

زه "جهاني" ښنیم، عبدالباري جهاني، هغه شاعر چې ښکلو شعرونو به يې هم مشاعرې ښکلې کولې، او هم مجلې او جريدې. د ده پخواني شعرونه د مستۍ او غورځنګونو نه ډک وو او اوسني شعرونه يې د پردېسۍ له سويو ازانګو څخه، خو يو څه چې د ده په شعر کې يې خپل ثبات او ټينګار ساتلی،هغه په هيڅ حال کې مايوسۍ او قنوطيت ته تن نه ورکول دي، نو ځکه د ده د شعر پخوانۍ مستي د قهرمانۍ په مستۍ بدله شوې او هغه وخت يې که په لاسونو دخاورينو جامونو ماتولو کيسې کولې اوس په سوکونو د پولادي ټانکونو ماتو لو کيسې کوي، هغه وخت يې که بغاوت د فکر او ذهن زنځيرونه ماتول اوس يې بغاوت د سره ښکېلاك د ملتونو د ښکېللو او ايللو له زنځيرونو سره په جنګ دی.

ما مخکې وويل چې جهاني زموږ د هېواد په معاصرو شاعرانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

کې د ګوتو په شمېر شاعرانو له ډلې څخه دی، دا شاعرانه مبالغه مه ګڼئ، دا یو حقیقت دی، موږ له ده نه په سن مشران شاعران لرو، خو تر ده ښه او تر ده خواږه شاعران نه دي.

د نور چا نومونه، نه اخلم، دا زه په خپله هم شاعر یم، هم تر ده مشر یم او هم مې د کمیت او شمېر په لحاظ تر ده زیات شعرونه ویلی دي، په دې باب چې له شاعرانه تعلی او تصلف نه تېر شم او د یوه واقعیت بین نقاد او د علم او فن د موازینو په اساس قضاوت وکړم نو په واز کومي وایم چې زما شعرونه سره له دې چې د پښتو ادب ذخیره او زېرمه ده او د کمیت په لحاظ د پښتو ادب په بهیر کې اضافه ګڼل کیږي، خو د کیفیت له مخې کوم نوی او فوق العاده زیاتون نه دی، لکه ماغوندې ډېر نور شاعران هم شته چې په پښتو کې شعرونه وایي خو د "جهاني" له شاعری سره د یوه یوه کس شاعري سیالي کولای شي، نو ځکه باید په زغرده قضاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وکړم چې: "د جهاني شعر په پښتو ادب کې د شکل او محتوی، او د کیفیت او کمیت له اړخه یو ښه او په زړه پورې زیاتون دی"خو له دې سره ـ سره ده تر اوسه کتاب نه درلود او شعرونه یې په کتابي بڼه نه وو خپاره شوي.

زما سره تل دا هیله وه چې د ده د شعرونو مجموعه د چاپ غېږې ته ولوېږي او د هر چا لاس ته ورسېږي. ها تېرې ورځې ښاغلي "غروال" او بیا ده راته وویل چې زه خپل د شعر کتاب چاپوم، ته څه پرې ولیکه! زه دومره خوښ شوم چې له تول مصروفیت او سرګردانۍ سره ـ سره مې بې اختیاره "ښه" ورته وویل او دا دی په دې څو کرښومې خپله غاړه خلاصه کړه، خو د ده د شعر حق مې ادا نکړای شو.

زه ګران جهاني ته د دې کتاب د خپرېدلو مبارکي ورکوم او زموږ د سپېڅلي جهاد او ادب مینان یې لوستلو ته رابولم او د لوی خدای له دربار نه عاجزانه هیله کوم چې ډېر ژر دا"ورکه مېنه" په ګډه ومومو او د آزادۍ پر ځای یې د آبادۍ له پاره دی، زه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هېواد ټول دردېدلي شاعران په مينه ـ مينه ترانې ووايو او د خپلې دې سپېڅلې مور د خدمت لپاره ګامونه اوچت کړو، فکرونه ستړي کړو، لاسونه تناکې کړو او د هجران ترخې شپې مو په خواږه وصال بدلې کړو.

په همدې هيله

د خدای په امـــان
حبيب الله رفيع
پېښور ـ آبدره روډ
۱۳۶۷/۱۰/۱۹ هـ ش
۱۹۸۹/۱/۹م

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د ژوندون وحشي موجونو
له آشنا مېنې بېل کړې
د زمان ياغي بادونو
بل جهان ته يم راوړي

رايادېږي مې جونګړه
رايادېږي يې خيالونه
هسې لېږي راته ښکاري
لکه ورک ستړي خوبونه

نه د چا پر بيدو شوندو
څه مرموزه نغمه ناځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

نه د چا له پتو سترګو
د هوس ترانې پاڅي

نه د چا پر سپینو لیچو
توري څوښې را خورې دي
نه د مرو کتو یادونو
سپینې کړې د چا شپې دي

نه د چا پردنګه غاړه،
لونګین په ورو - وروزانګي
نه مستۍ د مستو پېغلو
ماتې کړې دي ګلڅانګي

نه هغه د سوما بوټي
نه هغه د غرو لمنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نــــه اوبنـبـه ،نه يــې هــى هــى دى
نـــه کــيــږدى دي چـيـرته پلـــنــي

نه هــغــه وحــشـــي دښـتــو نــه
نــه خـــاتــول پکـــي غـــورېـــږي
نه شـــيلـي نـه يـي باډاســکــي
نــه څـيـې پکـــي مــســتـيــږي

نـه "خــــوشـال" لـه زوره رېغ کــړه
په ښـکـاره چــــي خـولـه يـي راکـړه
نه لــه بـــخـتـه فـــريــادى دى
چـي مــلـګــرو ورتـه شــا کـــړه

نـــه "حـــميد" پـه شـنـه زړګـي کـــي
خـيـــال د شـونډو دى ســاتلــــى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

نه فراق د نو خطانو
کړی شپه دی ژړولی

نه محفل سته د رندانو
نه قیامت د پایکوبونو
نه د شیخ په لاس عصا ده
نه فریاد له سرکوبونو

نه ښه زیری د فردوس دی
نه هوس د کوثرونو
نه ښه ویره د ګناه سته
نه وحشت له دوږخونو

نه جنون پر خروښ راغلی
نه هوښیاره بد مستي سته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نه د عقل لېونتوب دی
نه د بنګو هوښیاري سته

دلته اور د ژوندون نسته
د ساړه جهنم کور دی
دلته هر څه ایرې کېږي
د حیات په نامه ګور دی

دلته هر څه سودا کېږي
دلته هر څه بازاري دي
دلته ویني بیګانه دي
دلته مینې ظاهري دي

زما د جګو غرو سندرې
څوک یې نسي اورېدلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زمـــا زيـــړه پــښتنــــه ژبـــه
دلــــتـه نــه ســي ګړيـــدلای

زه داســــــتان د بــربـــاديـــو
زمـــا کـــيـــسې په وينـو سرې دي
نـه لـه ســتوني مـــې ږغ وځـــي
نــــه پــه ســورکـــې زمـــزمــې دي

دلـــتـه وژنـــم خــپلې هيلـــې
بـې لـــمبې ســـوځـــم ويلـــيږم
نـــه د چــــا د لارې مـــل يـــم
نــــه د چا مـــخ تـه بلـــــيږم

زمـــا هـغــه جنت پـــردی ســـو
چـــې مـــې حـــورې ورســـتايلــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

زمــا هــغـه کـورګـی تـبـاه سـو
چـــې کـــیـسـې بـــه مـــې کـولـــې

هـــا نسیـــم لـمـبه ـ لـمـبه سـو
چې یـــې ویـــنـــې ویـــښـــولـــې
هغه جـــام لــه زهـرو ډك سـو
چې مـــســتـــۍ یـې پـــاشـــولـــې

زمـــا وروستـي بــخـري مـــړه سـول
زمـــا، نــه مـــه غـــوارۍ اورونـــه
زمـــا ګـــونـګـی احساس مـړ سوی
زمـــا نـــه مـــه غـــوارئ شـعـرونـه

ویرجینیا

۱ ـ ۱۹۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردیس پسرلی

لیرې لیرې له هیواده
د پردیو په وطن کې
د اغزیو په کاله کې
زما د هیلو په مدفن کې

له ښایسته پغمانه لیرې
په ساړه شاني سقر کې
راګوښه له کندهاره
په بې مهره پیښور کې

د سخي طبیعت غیږ کې
د شنیلیو په لمن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د تنکي نيالګيو خوا کې
يوه شنه غونډۍ چمن کې

مخامخ کنډونه ښکاري
د غروب زرينې وړانګې
برېښوي لانده برګونه
ځلوي د نيالګو څانګې

له لوېدلي لمَره خېژي
سرې شغلې لکه اورونه
ته واغږونو رارهي کړل
د سکروټو درمندونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

لـــيـړې تـــړونـــه را درومـــــي
د ســـپـــرلـــي نـــازك بـــادونـــه
ګـــڼـــي وربـــځـــې ســـــره اوړي
لـــکـــه تـــور مـــات ســـوي غـرونـه

لـكـــه دوه غـلـــيم ديـــوان چـــي
يـو لـه بـل سـره خـښـمـيـږي
لاس پـه لاس سي، غـيـږ پـه غيږ سي
پـښـې يـې غـره ســـره جـنـګـيـږي

رازوانـه ده تـهـولـــي تـــــــه
يـو مـرغـۍ خـپـاره وزرونـه
لـه نازك سـتـونـي رابـــاســـي
د هـوسـه ډك رغـــونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

تــــه واناخـــــي پــه هـــوا کــــې
تــه وانـــاز کـــوي ګـــــډېـــــږې
د مـــلــګـرو غــیـږتـــه خـــانـــدي
هـــــــوســـیـږې او چـــغـــــیږې

دواړه شـــپـونـــکـــي پـه مـــخ کـــې
راروانـــــــــې څـــــــــو وزې دي
وږی نـــــس ســـــره مـــــلـــګـــري
دوی چـــاودلـــې ستړی پـښـــــې دي

لـــه ویـــالـــې اوربـــــده کـــــږې
د کـــــــــرړیـــــــــو آوازونـــــــــه
د ګـــــــورم ســــره مـــلـــګـري
د ګـــوجـــر درانـــه ږغـــونـــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هر څه وینمه آشنادي
خو پردی راڅخه کور دی
رانه لېرې خپله مېنه
رانه ورك د بابا ګور دی

زما پر ښکلي پغمان اوري
له آسمانه آفتونه
سپینې واورې سره لمبه دي
باندې ګرځي تور دودونه

زما له مسته کندهاره
بوی راځي د وحشتونو
شنې ویالې د وینو کوړم دي
ږغ د توپ او د ټانکونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د کــرملـین خــروړي ســـپي به
د پـــروان پـــر تـــړو ګـــــرځـــي
د نـــیپالــم تـــــــنورونـــــه
د پـنجـــشـــیر پـسر تـــړو غـــورځـي

زه بـــه اوس هـــم لاهـــو کـیـږم؟
رانـــه هـــیر بــه وي دردونـــــــه؟
د پـردیـــو پـــســرلـــــي تـــه
ورلــــیږمـــه بـــه شـــعـــرونــــه؟

پېښنور

۱۹۸۴/۳/۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف

لېرې سئ خيالونو له مالېرې سئ
زه له خپله ځانه بېګانه يمه
نه پر سر اورونه لګولای سم
نه د چا د شمعې پروانه يمه

لېرې سئ زما هيلو لېونۍ هيلو
زما سينه کې ځای د نڅېدو نسته
زه د ځوانيمرګي خوښۍ کلی يم
کور کې مې کيسه د اورېدو نسته

نور نه د ساقي سره آشنا يمه
نه د خم په طمع ورغلی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نــه مــې د چاجام په شونډو ایښی دی
نــه د چا په صف ورکــښېــوتــلی یم

نور مــې لــه آوازه مســتي نـــــه زېږي
زړه مــې د خـــیالــونــو هدیره سوله
نورد چامــحفـل کــې بلېدای نه سم
مړه سوه د آرزو شمع تیـــــاره سوله

مــه غـــواړئ لـه مانـه فرهادی کیسې
زما په افســانــو کــې شېریني نسته
زه لـه خــپـله رنګه رابـیل سوی یم
زمــاپـه بې رنګۍ کې رنګیني نسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ماته د ګرداب خبرې مه کوئ
زه له توپانو راتښتېدلی یم
ما لا د سیلاب څپې ونه لېدې
زه تشو خوبونو وېرولی یم

مالیده چې زما د وړکتوب یاران
څرنګه زمان د مرګي شومه کړه
زما په ګلو بار بوټي یې لاښن کړله
ما یې د ژوندون برخه له کومه کړه

مالیده چې یهوړه د مرګي څپو
ډکه له ژوندیو آرمانولړی
ماتي کړې نامردو جلادي لاسو
سپینې د صفااو دالفت کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مــالـــیده چي تـــورو ځنځیرونوکـــې
پـــورته درد بــدلي آوازونـــه ســـول
ما لـیده چي اوسـپنې به مستې سوې
مـــات به په وهلو کې هډونه سول

ما لیده چي څـرنـګه د ژوند په نوم
څوك د مـرګي غـبرګې ته ورتللای سي
څرنګـه دســـترې آزادی پــر لار
خپلـــه آزادي قـــربـانولای ســـي

مـا لیده چي مــاتې ککـرۍ سولـې
مـا لـیده چي ورك یې لحـدونه سول
ما لـیده چي توی سوې بې ګناه وینې
رنګ د چـا برېتونه او لاسـونـه سول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

واخیستې جونګړې د توپان څپو
ړنګ د خلکو کلي او ښارونه سول
سرې لمبې د توپ له سینې والوتې
اور د چا د هیلو جنتونه سول

زه په غرېدلو سترګو غلی وم
زه د جلاد سترګو وېرولی وم
ما د آزادۍ نوم اخیستای نه سو
زه د مرګ له نومه لړزېدلی وم

ما ویله نه چې زما مری به هم
چېرې د قاتل منګولې ونیسي
زماکورګی به هم چېرته خراب کی څوک
زما انګړ به هم ناولې ونیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

ما ويله نه چې خزاني سپلې
زما د ګلو لښتې رانسکورې کړي
نه چې څه نرۍ څپه يې ووهي
تورې وريځې جوړې باندې سيورۍ کړي

زه د مرګي ببرې دتاړاك وهم
لېرې له ملکونو اړولی يم
زه د ژوند په لته د خپل کور څخه
دلته د پردو غيرته راغلی يم

مه اورئ، زما افسانې مه اورئ!
پرېږدئ، نورې زمازمزمې مه اورئ!
چا چې خپل انګړ بل ته پرې ايښی وي
څئ د هغه چا ترانې مه اورئ!

واشنګتن

۸/ ۱۹۸٤/

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه زماغيوراولس دی

دغه تــورې سپــينې ږيــرې
دا ببــر ـ ببــر لاســـــونــه
دا ســرې ســرې دا غــټې سترګې
لــه هــيبــتــه ډك مــخــونــه
دا لـــــه زوره ډكـــــې مــوټې
د فـــولادو مـــړونـــدونـــه
د فـــــولادو پــه ســيــنــو كــې
غــيــرتــي ډېرين زړونـــه
دا زيــږې ـ زيــږې خـــبرې
د زمــريــو آوازونـــــه
پــه ســرونــو كــې يــې شــور دی
پــه سينو كــې تــوپــانــونــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

دا کړې وړې بګړۍ به
يوه ورځ سره غونډېږي
تر يو ځو جرګو راوروسته
د توپان په دود خروښېږي
د کلو تږي دري به
بيا په وينو اوبه کېږي
د غليم په بنګلو کې
هلته بل ميوند جوړېږي

جلا لا به را ژوندۍ کي
د اکبر په ميخانو کې
درز به واچوي سينو کې
ډار به واچوي په زړو کې
د خنجر عکس به يوسي
جهانګير ته په جامو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د اورنګ شـــراب بــه ورکـــي
د ســرونــو پــه کاســـو کې

دا تــر پښــو لانـــدې قــبــرونــه
دا هــېــر ســوي لــحـــدونـــه
هـــر لـــحـــد يې افتـــخار دی
پکــــې پــټ دي داســتانــونــه
دا تـــاريــخ د مـــيــړنــيـــو
د نيــکـــونــو يادګـــارونـــه
هـــره پـــانـــه يې غـــيـــرت دی
پـه هـــر بـــاب کـې تـــوپـــانونه
دا پـــه وينـــو روزل ســـــوي
دا لالــــه دا ســـره ګلـونـــه
دا د غـــرونـــو لــــوړې څـوکې
پـه لــمنــو کـــې لعــلــونــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

یو د بـــل پـــه غــېږ اغـــوستي
لاړ پـــر لاړ پېیلـــي غـــرونـــه

دا وطـــن د عـــقـــابـــانـــو
دا ځـــالی ده د بـــازانـــــو
دا خـــیـــبر دی دا شـــمـــشـاد دی
قـــتل ګـــاه د پـــرنګــــیـــانـــو
دا ســـر کـــښنـــه دا مـــغـــروره
عـــزرائـــیل د دښمــــنانـــو

هـــر سـیلاب یـــې بـــت شـــکـن دی
هـــره دښـــته یـــې مـــیونـــد دی
د تـــوپـــانـــه ډکـــې ورېـــځـــې
هـــر یو څاڅکی یې هـلـمـند دی
هـــر وړوکـــی یـــې دریـــا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

اپریدی دی که مومند دی
پکې غورځي د پلار وینه
د مېرویس نیکه پیوند دی

دا میوند ـ مئیوند دښتونه
دا هلمند ـ هلمند رودونه
له غیرته ډکه مېنه
دا اټک ـ اټک سیندونه
په څپو کې یې رزمونه
په هر موج کې سېلابونه

دا وطن د زمریو
دا هېواد به آزادېږي
دا د مست پښتون اولس دی
دا په وینو کې غورېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

په دې جنګ کې يې پلار مړ دی
چې مېدان وينې مستېږي
هيبت پروت دی دې لاسو کې
زولنې ځينې بېرېږي
دا يې زړی د طغيان دی
لا سبا توپانې کېږي

بيا به ګرم کې بزمونه
بيا به خپل کې دا دښتونه
بيابه سور دستمال تر ملا کې
بيا به تاو کې چنګ بريتونه
له آمو تر آباسينه
سره يو به کې موجونه
کې به ناځې ښکلې پېغلې
سپينې لېچې سره لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

کــې بــه ځــي کــاروان د اوبــو
ور آزاد بـــه وي مــــزلــــونــه
کــوچــۍ ښــکلـــې بــه وراخلي
تر ســـالـــو لاندې ګامــــونـه

یـــوه ورځ پـــر دغـــــه ځـمکـه
پـــه هــمـــدې تنګـــو دروکــــې
د آمـــو مـــستـــو څپـــو کـــې
د اټـک د ســـینــد مـــوجـــو کې
تـــر هـمــدغـــه آســمـــان لانـــدې
د هـــمـــــدې خـــاورې دښــتو کې
د بازانـــــو لـــه ځـــالـــیـه
د عـــقـــاب پـه آشـــیانـــو کـــې
د پړانـګانــــو پـه کـــورو کــــې
د زمـــریـــو پـــه زانګـــــو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د همـــدي غـــرونـــو لمن کې
دغـــو ورانـــو خـــرابـــو کـــې

د سکـــــندر لـــېچـــي وې ماتـــې
د چـنګـېـــز پـــر کـور نـاورين ؤ
د اورنـګ خنـجـــر يې پــخ کـــې
د بـابـــر زړه پـــه غـمـــګيـــن ؤ
د فــرنګ توپ يې خـامــوش کـې
د بـابـا زړه يـــې لا شـــين ؤ
هــــره تيــــږه يې پامـــــير ؤ
هـــر لـــښتي يـې آبـاســـين ؤ

دغـــه شـين آســمــان شاهد دی
دغـــه ســتـورو هـــم لـــيدلـــو
دغـه لمر، دغـــه سـپـوږمـی وه
دغـــه ورېـــځـــو هـــم کـتلـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د سبا د جنګ په طمع
مور دا نن لا خرو ښېدلو
د سرونو بازار تود ؤ
مستانه باندې ورتللو

بيا به ګورئ بيا به وينئ
پردې ځمکه قيامونه
زندانونه به ماتېږي
ترې راوځي به مړونه
شخې - شخې به شملې وي
تور ببر - ببر برېتونه
د ملالې د ننګ چيغې
پر دښمن باندې تاختونه
بريالي به را روان وي
د نېزو په سر، سرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا اختر به وي د فتحې
په سرو وینو سره لاسونه
نړوي به سوځوي به
د زاړه دښمن قصرونه
هیبتي ناري به واوري
لړزوي به آسمانونه

بیا به دا آسمان شاهد وي
زمور د فتحې د جشنونو
خم به سر په سر تشېږي
د مستانو به جامونو
غلیمان به فرارېږي
د ایمل بابا د غرونو

څو چې غرونه وي پر ځمکه
څو سیندونه لا بهېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

څــو مجــمــر د آســمان تــود وي
د جــهـــان پــر مـــخ ځلـــېږي
څو چې وریځ پر آسمـــان ګـرځـي
څــو چې څاڅکــي تـرپ توئــېږي
څـــو په نـــوم انســانیت وي
د بشــر پـــه نـــوم یـادېــــږي
د پښـتـــون قـــام بـه ژونـــدی وي
او هــمــدلــته بـــه اوســـېږي
دغـــه زمـــا غـــیور اولـــس دی
دغـــه زمـــا تـــوپاني قـــام دی

کابل

۱۹۷٤/۱اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ساقي پرون د مستۍ لاپې کړلې
ما د خمار له ترخو شپو ژړله
دوی مستېدل ما د سبا د وېرې
د دوی پر تشو پيمانو ژړله

دوی له طلوع سره فالونه کتل
ما د غروب خونړۍ سترګې لیدې
دوی د جنت په کېسونه مړېدل
ما د دوزخ له کړاوو ژړله

دوی د خيالونو سمندر کې لاهو
ما يې ځپو کې نهنګان وليدل
دوی د آرام ساحل غوټې وهلې
ما له سرکښو توپانو ژړله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

دوی لــه نــوبــتــه رقــیبــان وایســـتل
په بربادۍ یې پیمـانـې پـورته کـړې
مـا د زخــمې ښـامـار د قـهر سترګې
لـیدلـې ځـکــه مـې ورو - ورو ژړلـه

ملګـرو زمـا د مـیخـانو مـلګرو!
زمـا د خــمـونو د جـامــو مـلګرو!
سبا هــوښــیار اوسئ مستي به نه وي
ســاقـي بــه نــه وي پایکوبي به نه وي

کابل

۱۹۷٤/ مارچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنار

ساقي غاړه مې راوړي
په زنار يې زينتي که
د ګناه په سېلابو مې
دوړخونه توپاني که

په خمار کې لاهو سوی
په مينا مې آسماني که
د مستيو په بقا کې
دا لندې ژوند را فاني که

ساقي نن مې لاخروب که
سبا هر څه چې پېښېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

لکه زموږ چې زاهد هیر دی
دده زموږ ګناه هیریږي

راکوه یې چې څښنو یې
دا ورستې پیالې د مینې
دا د تاك د زړګي وینه
د شرابو ډکې پینې

دا د نن رندان که نه وه
هم به خم پر خم تشیږي
د زردشت د مذهب اور دی
دا به سر پر سر بلیږی

راکوه یې چې مستیږو
په مستۍ کې مو هستي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

مور د موج په اور ژوندي يو
په آرام کې مو نيستي ده

د رندانو په آئين کې
د ساحل غوټې ورې دي
د بحرونو توپانو کې
د اوږدې بقاء څپې دي

د هغو څپو په طمع
د بد مستو حريفي ده
هستي سا زه بد مستي ده
نيستي سوزه پايکوبي ده

کابل

۱۹۷٤- سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه شین آسمانه !

وایه شین آسمانه تاکـوم بـل چېرته لیدلی دی
داسـې ارادې چې تـوپـانـونـه خـپـلولای سـي
داســـې اولســـونه چې ســېلونـه ایـلولای سـي
داسي کـلـك سوکونـه چـې ټانکونه اوبولای سي

دغســـې سینې چې فلکي سېلاب راګــرځــوی
دغسـې طغیان چې یاغي سوي سېلابونه خـوري
دغسـې نـاره چـې اسـرافـیـل ورځـــخـه ورېږدی
دغسـې قیامت چې دوږخونه خوري،اورونه خوري

داسـې پهلوان چـې د قـــدرت زولنـې وشـلـوي
طلــــسم دپـېرېـو ماتوي لا قـانـع کـېـږي نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مه‌نه

پښتو ته يې د قرن اهريمن په ننواتو ځي
دی لکه زخمي زمري غړومبېږي آرامېږي نه

وايه شين آسمانه تا کوم چېرته اوريدلې دي
داسې حماسې چې افسانې باندې رنګينې سي
داسې کلنګي عزم چې هسکې څوکې کوزې کړي
نکل دفرهادچې ترخې شپې باندې شيرينې سي

کله دې د قهر چيغو چت رالړزولی دی؟
اور دانتقام دې د چا سترګو کې ليدلی دی؟
داسې څوك لرې چې يې مرمۍ پښتوته سجده کوي
کله دې د مرګ پر پوله هم څوك ازمويلی دی؟

تا کله نمرود پخپل انکار کې سوځولی دی؟
بل د آزر زوی دی پردې ځمکه زېږولی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

دغسې فرعون چې دآسمان په لور لښکرې وړې
تا کله پر ځمکه پرې ایستلی ژړولی دی؟

وایه شین آسمانه! ته هم کله لړزېدلی یې؟
کله د چا غږ له درانه خوبه پاڅولی یې؟
کله دې سېلونه په لمن کې یاغي سوي دي؟
کله د سرکښو تماشې ته کښېنستلی یې؟

کله دې دا غرونه دا لاښونه ازمویلي دي؟
کله دې د قهر خرخښې پکې کتلي دي؟
هره پانه توره هر یو کاڼی یې سکروټه وه
بیا دې غوځ سرونه د سر کښو هم شمېرلي دي؟

ستاخوبه په یادوي چې د لوړو غرونو په څوکو کې
څاڅکي یوکېدله ترې نه جوړلوی سیلابونه سول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وغورېدې پر ښې د قدرت بېرې يې ډوبې کړې
تندر سو، باران سو، توپاني يې کړلېچونه سول

ستا خوبه په ياد وي د ملالې ميوندۍ چيغې
ستا خوبه يادېږي درېدي او تورپېکۍ کيسې
هير خوبه دې نه وي چې دا غرونه زلزلې لري
هېرې خو دې نه سوې لوګر ی اوخيبرۍ کيسې

اوس دې زړه ته لوېږي چې داتورې توپاني پرښې؟
اوس دې زړه ته لوېږي چې داتورې پولادې دړې؟
ورسي دچاپښوته اوښکې تويي‌کړي سجده وکړي؟
ټينګې نافرماني دا سرکښې پنجشېرۍ تړې

وايه شين آسمانه! تا کوم بل چېرته ليدلي دي
داسې اولسونه چې سېلونه ايلولای سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

داسې ارادې چې توپانونه خپلولای سي
داسې کلک سوکونه چې ټانکونه اوبولای سي

کابل

۱۹۸۰- اگست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرنګه هلمنده!

څرنګه هلمنده زموږ د چیغو زور دې ولیدی؟
ویښې دې خپې سوې ساړه ځاځکي دې اوروونه سول
مستې دې سوې غاړې د کلونو له خمار څخه
ختم دې خوبونه سول سر کښته دې موجونه سول

واغوستل ژوندیو کفنونه د مرګي په نوم
وښوریدې شنختې را ژوندي مو لحدونه سول
راغی د تاریخ د حوادثو توپاني بچي
ډک یې د دښمن له ککریو ګړنګونه سول

څرنګه هلمنده دا اولس د ایلیدلو دی؟
څرنګه هلمنده دا توپان د ګرځېدلو دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زوی د حوادثو حوادث يې زېږولي دي
وواېه زمان ته دا رستم د غوزارېدلو دی؟

نه مې درته ويلې چې ژوندي به مړه اورونه سي
ځاځکي به يو کېږي ځيني جوړ به سيلابونه سي
يو به سي، راويښ به سي، قوي به سي،رهي به سي
مات به زندانونه سي خپلواك به اولسونه سي

نه مې درته ويلې چې شاهد بـه آسمانونه وي
ژوند به وي، بری به وي، د فتحې به جشنونه وي
تښتي به، پټېږي به مېلمه او کوربانه رهزن
موږ به يو قاضي به وي د عدل به حکمونه وي

بيا به ته شاهد اهريمن د پرزېدلو يې
بيا به ته شاهد د نمرودانو د سوځلو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا به د کرملین د سپیو کوکې اورېدلای سي
بیا به ته شاهد د انتقام د اخیستلو یې

بیا به ته شاهد یې چې آزاد به دا دښتونه وي
بیابه ته شاهد یې چې خپل کړي مو داغرونه وي
شپون به وي، شپېلۍ به وي، رمې به وي شنبلۍ به وي
پلنې به کېږدۍ وي پکښې بل به زموږ اورونه وي

څرنګه هلمنده زموږ د چیغو زور دې ولیدی
وینې دې خپې سوې ساړه څاځکي دې اورونه سول
مستې دې سوې غاړې د کلونو د خمار څخه
ختم دې خوبونه سول سرکښه دي موجونه سول

کراچی - ۱۹۸۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزان

زه هم شور د خرابات وم
زه هم سوځنده لمبه وم
ډېرې اوښکې مې ژوندۍ کړې
زه هم ویښه هنګامه وم

زه هم ژوند وم د بزمونو
زه هم رنګ وم د سازونو
زه هم بنګ د پیمانې وم
ښکلی لار وم د اورونو

ماهم تش کړله خمونه
ماهم مات کړل ګیلاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ما هم نـوش د شــونــډو اورکړ
ماهم تــوی کــړلــه خالــونـه

مـاهـم تـاوکـړی د چـا څـونې
مــاهــم واخیســتــی مــچـکــې
مــاهــم وشــکــول ګـلــونــه
دوې منګــولې مې کړې ډکـــې

مـاهـم لـوڅـې کـــړې پـېغلوټې
مــاهـــم وشلـول لاړونــــــه
مــاهـــم بنخ کـړل ګـنـاهـونــه
مــاهـــم وکـــړل اورونــــــه

مـاهـم سترې میـخـانــې کـړې
مـاهم سپینې تورې شپې کـــړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

مستول مې ژوندی لاره
ماهم ویښې قافلې کړې

موږ هم ومسل سباته
موږ هم رنګ کړل غروبونه
موږ هم روڼې اوږدې شپې کړې
موږ هم تور کړل خلوتونه

موږ هم مستې کړې ګل څانګې
موږ هم وسپړل ګلونه
موږ هم ویښې ترانې کړې
موږ هم وتښنول زړونه

د هستۍ مسته بېړۍ مو
ناګهانه توپانې سوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د امـــيـــد فـــردوســـــي لاره
شـيـطـانـي سوه، دوږخـي ســوه

وغــوټيــو تــه مـــوسيخ ســول
د خـــزان وحـــشـــي بـــادونـــه
پــه ګلشن کــې مو شروع ســول
د خر مســتــو پــايــکوبــونــه

سره بـــلا ســـوه را نـــازلـــــه
پـــر صـفــونــو د يـــارانـــو
د کمون طـاعـون تـــبـاه کـړل
مـحـفـلــــــونـه د رنـدانـو

کابل - ۱۹۷۹/فبروری

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاشکند لــــــور

د تــاشکــنـد لــوري ښــکلي اوزبکي
پــه حـسـن حـوري ښــايستي ملکي
لـکــه پــه ګـلـو پــوښـلي لـښــته
پــر مــلا غبرګـيږې، راپورته کـيږي
ډکــه لــه مـهـره، ډکــه لــه نازه
چاتــه مسکى شي، چــاتــه خـنـديږي
لـکــه پــه غــره کې سهارى زرکـه
پــر لاري درومي تـــه وانـــښـيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

تـــه وا رقصـــېـږي، تـــه وا ګـــډېږي
تـــه وا غـوټۍ يې دا اوس غـــوړيـــږي

چـېـرې بـــه زوږ کـې دا ښـکلی حسن؟
پـــر چا بـــه تـاو کې نـازك لاســـونه؟
څـوك به دې زبېښي دا سورکۍ شونډې
څـوك به دې لـڅ کـي داسپين ورنونه؟
څـوك بـــه دې ستـايي داهوسۍسترګې؟
څـوك بـه دې تاو کي دا تـــورې څوڼې
پـــر چـــا بـــه پـلـــورې د نـــاز کـتـنـــې
دا کـــږې وروځـــې داسـتـرګـــې بـــوڼې
دا نـــرۍ غـــاړه، دا جـــګـــــه ونـــه
دا کـــږېـدنې پـــــورتـــه کـــېـدنـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

تــه هم پــوهــېږې چې بنــایسته یې؟
تــه هــم پوهــېږې چې افسانــه یې؟
تــا هــم سوځلي د چــا خــوبــونه؟
تــه هــم اورونــه، تــه هــم لمبه یــې؟

کــاشکــې چې روغ وای ستــا وزرونه
کـــاشکې چې مات وای دا قفسونه
چې الــوتلای، پــورتـــــه کېدلای
چــې پــی کــول دې لــېـــرې مزلونه
تــا خــرڅــولای، مـــا رانیـــولای
د بــورو ســـترگــو بیــده نــازونــه
افسوس چــې نســته د نــجات لارې
بېځایــه سوځې تـــــنها ویلــېږې
رڼـــا دې نــه کړل خــپل خلوتونــه
د څــو نــاکسو پــر کــور بلــېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

کـاشکـې چـې تـله وای چې الواته وای
چـېـرتـه چـې زه وای او هلته تـه وای
مـا پوهولای چـې بنـایـسـتـه یـې
مـا دربنـودلای چـې بتخـانـه یـې

تاشکند

۱۹۸۰- سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګـــروبه کلا

په لـویه لارکې د شپلی تــر څنګه
ګـــروبـه کـلا د تــورو خونـوسـره
د زمـــانې د سیـلابــونــو شــاهــد
د شــورېدلــو دېــوالــونـو ســره

دا لــه پـخـوا څخه هېر سوی کورګی
دورکـو میــنــو داسـتانــونـــه لـري
دا د مســتی دا د خمار دنـــیاګـــی
څــه نـــاویلـي شان رازونـــه لـري

د پــیمانــی د څنډې مــات تــوکـری
د ګنـاهـونو خــاطــرې یــــــادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

تياره کـــونجـونـــه يې د رمزپه ژبـه
اوس هــم سـيـنـه کې ولـولې پـــاروي

د دي کــلا پـــه هـره خـونه کې بـــه
سپــيـنې سينې چـا لځـې کړی نـه وي
د وحـشي مـيـنې پـه بـېرحـمه حـملـو
به يې غـابـنـونـه پرکبنې کنبلی نه وي

دلتـه به هـم څـه غــتـو بورو سترګو
د چـا لــه سـره عـقــل وړی نـــه وي
نـــازکـــو ګرمـو پستـو شونډو به هم
زړه او کـــوګـل ورسـوځـولـی نـه وي

داوبنــتــو رااوبنـتـلـــو زګـــبـروی
د چـا احساس لېونی کړی نـــه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د لېوني هوس بې صبره پنجو
د چا ګرېوان هم ورځیرلی نه دی؟

دلته به هم تاوده پاسته ورنونه
د چا په غېږکې لوبېدلی نه وی؟
سپوږمۍ به هم په غلي غلي راتلو
د خلکو پټې لځې کړی نه وي؟

د شهوتي توپان بدمسته څپو
د چا سینه طغیاني کړې نه ده؟
د غلا کتنې بېرندوکې مینه
یو وار ناڅاپه یاغي سوې نه ده؟

د ځوانۍ بنګ د ساقي سپینو لاسو
له لارې هم څوك اړولي نه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چا چې خبرې د ګناه کولې
دوی په کټ کټ باندې خندلی‌نه دی؟

پر بېدو شونډو د مچکو چپاؤ
څوك له خواږه خوبه ایستلی نه دي؟
د خوبه ډکې بېرېدلې سترګې
د هوس غېږې ته ورغلي نه دي؟

د دې کلا له هرې رنګې سره
د چا بېباکه هوسونه ښخ دي
د ویلې سویو سوځېدلو شمعو
په شاهدۍ باندې عشقونه ښخ دي

دې کنډواله کې ګناهونه کېدل
د ثوابونو څنځیرونه شلېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

څو د جهانـــــه بې خبـــرو مســتو
د حسن ښارتـــه تـــاړاکونــه وروړل

شېلـــه هغسې لابـــاړاسکې وهــې
تندر هغســې لا غـــړومبېږي ورتــه
د هېرو سويــو لحدونـــو تـــرڅنګ
لا له هغسې زرغـــونېږي ورتـــه

خــو لـــه کلا څخه نغمې نــه راځــې
د پټې مينې زمـــزمې نـــــه راځــې

کابـــل

۱۹۷۵/جون

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمان

د ژوندون بېړۍ لاهو ده
د زمان په توپانوکې
د مرموز هدف پر لوري
په ناپایه طغیانوکې

د هستۍ په نوم نیستي ده
د نیستۍ په نوم هستېږي
نابلده یې مسیر دی
ټکرونه خوري تېرېږي

هم وحشت لري په غېږ کې
هم پر مینه مین زړونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د افق خونرېزه ژبه
د طلوع سپین پیغامونه

پکښې هر څه ناروا دي
پکښې هیڅ ناروا نه دي
څه بېړۍ څه يې سفر دی
دا پر کومه خوايې تله دي

څه ناپايه سفرونه
څه ناکامه کاروانونه
د جرس په ماته ژبه
د ژوندون بېده رازونه

څه غروب څه خوني ورانګې
څه آسمان څه تنورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

څه له اوره ډکې وربخې
د انګار په زړه کې غرونه

څه د وینو ډکه غېږه
څه ناترسه سوغاتونه
څه خاموشه جلادی وه
څه د قهر درمندونه

څه مستی څه مکېزونه
څه ساقي څه ډك خمونه
څه ګناه څه دوږخونه
څه شېخان څه عذابونه

څه محشر د عشوه ګرو
څه لوخ سوي سپين ورنونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

څه غمزې څه ځوانې مینې
د نازونو چپاوونه

څه بېباکه هوسونه
څه رښتلي پاك عشقونه
څه ښایستې روښانه ستر ګې
څه کاته څه مست رمزونه

څه نیمګړې آرمانونه
څه د اوښکو سېلاوونه
څه نامراده د غم کړېږې
څه بد بخته منزلونه

د سینو په قفسچو کې
خاموش سوي امیدونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د لحد په زندانو کې
بيده سوي دي څه زړونه

څه حسنونه ذلته ښخ سول
څه عشقونه تباه کېږي
څه ښايستي سترګې سوې پټې
څه د سوز اوښکې ورکېږي

څه زګېروي د چا له ياده
وچولی د زړه وينې
د چا سپينې ورځې تورې
د چا تورې شپې سوې سپينې

څه د شور پيمانه زړونه
څه له اوره ډکې وينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د احساس ژبې ګونګې سوې
چا سنګسار کړې پاکې مينې

څوك له رازه سره ښخ سول
چا نيمګړي څه ويلي
چا د اوښکو ډکې سترګې
يو وار شاته اړولي

څوك په هر څه باندې پوه سول
چالا هيڅ نه وه ليدلي
چالا څه شکوه کوله
څوك په ډکو زړونو تللي

څومره دلته خندېدلي
د نسيم د غېږ ګلونه
څه غنچې نيمه خوا سوي
څه خزان څه يې بادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

څومره سترګـــــې قـهرېـدلـي
څـــومـــره نورې سوی نـمـجـنـې
څــــه لاسـونـــو کـړلـې ورانـــې
د آرزو د ســـــومــــاپـــیـنــــې

څـه مـجنـون دښـتونـــه پی کړل
څـه فـرهـاد سوري کړل غـــرونه
څــــه لاسونـه ګناه کـــــار ســـول
څـــومـــره وخـــورېدل زړونـــه

څه سـکندر څـه لـــیونتـوب ؤ
څــــه سـرکــبنـه مسـت آسونه
څـه تـاړاك څـه پـایـــکـوبـي وه
څــــــه د زغــرو تـــوپـــانـونـه

څـه چنګـیـز څـه نـــاتـارونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

څــه وحــشـت سوي بنارونــه
د حســرت په کنډ والـــو کې
پـرې ســرونــه مــات هډونه

زمـــان هـر څـه ســره يـــورل
د آرامـــي نـــړۍ خـولې نــه
د ژونـدون وروستــي پـړاوتــه
د رازونـــو خـــزانـي تـــه

هلتــه هــرڅــه خــاورې کېږي
هلتــه هــيڅ شـکايت نـــستـه
هـلتـه تـولــه ســره خـپـل دي
هـلـتــه هيــڅ مـلامـت نسـتـه

کابل - ۱۹۷۷/مارچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

چې د وینبې نرۍ سترګې
د تاریکې شپې کوربه سي
د ډیوې لمبه خاموشه
پرې تیاره ماښامیلمه سي

د ساقي په پیمانه کې
نیښتیځلی اور ختمېږي
د مستۍ له تاوده بزمه
چې خروب حریف ستونېږي

د مینا په وروستۍ اوښکو
چې خمار زړونه او بده سي
چې وروستۍ پیالې شرنګېږي
او د کوچ نغمه توده سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

چې جهان په پټـو سترګو
پـه خیالي تـال کې زنګیږي
د خپسې تـوره غـیـږه
د رڼـا پرسـر خپریږي

تـر یو لندړه مزلګي وروسته
قافلـه پـر تمبیدو سـي
چې ایلچي د سبا راسي
او د نن جنازه یوسي

هلتـه لیري په یو کونج کې
نـو نـری لمبه بلیږي
د هـوس لـه ښکلي ښاره
یو پـردیس پـکښې اوسیږي

د قلـم تـر خولـه راباسي
د خـوږ مـن زړه فریادونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د سینې په قبرستــان کــې
ښخــوي ځــواني عشــقونه

لــه ثــوابـــه يې پـر هېــزدی
لـه ګنــاه تــوبــه ګـــار سوی
هــم زاهــد ورتـــــه پـــه قـهر
هــم لـــه بـــزمـــه چـاتـرتهـلـی

کـلــه روڼـــې اوښــکـې
پـر نــامـراده ګرېوان توی کـی
نــړوي د ژونـدون خـــونـــې
د قــبـرونو شنـخـتـې بـوی کی

پـه دې نــرمــو - نـــرمـو ګوتو
نــــړوي د سـکـوت غــــرونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د نازك احساس په تال کې
سوروي نوي سازونه

د رنګين افق په خوله کې
ورکوي د زړګي وينې
د شفق له مخه اخلي
د هوښيارۍ مستۍ پينې

د اله ځانه سره سوځي
په تياره کې چې ويلېږي
که شاعر نه دی، نو څوك دی
چې زګېروی يې رار سېږي

کابل

۱۹۷۷/۱ اپريل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر مغان

پیرمغان د میخانې په کونج کې
پرون میخوورته ورو ـ ورو، ویله:
دمستۍ جام یې وګریوان ته توی سو
پاس یې د سترګو تر کونجو کتله

جام د جمشید، خم د سوماکه نه وي
خو دا ویجاړه میکده خو لرو
سپیني سینې بنګک او نڅاکه نه وي
خواږه یاران تووده نغمه خو لرو

که دا زړې نغمې مو نوې نه کړې
که دا ویجاړې مو آبادې نه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

کـــه د غـوټـیـو د سپرلو په نـــوم
خــزانــي تندې مـو بربادې نه کـړې

نو دا ویجـاړه میکــده بــه نـــه وي
خــــواره یــاران تـوده نغمه بـه نه وي

کابل

۱۹۷۵-جون

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه شاهد وم

مابه لیده چې دباغوان په لاس غوټۍ زمولېږی
مابه لیده چې دساقي په لاس خمونه ړنګسول
زه د جامونو د لوټلو شاهد
زه د غوټیو د زمللو شاهد
د میکدې د ورانولو شاهد
ما د دې بڼ د بوټې - بوټې لانبېدل ولیده
ما به سپرلي کې دزاغانو پایکوبونه کتل
ما دنسیم په غېږ کې زېړی دخزان اوریدی
ما د بلبلو ځوانیمرګې نغمې
ماد ګلونو چپاوسوې وږمې
ما د پیمالو ارزوګانو زګېروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ماله وحشته رېږدلي زړونه ټول ولېدل
راویښوئ مې ولې؟
راپاڅوئ مې ولې؟
دا ږغوئ مې ولې؟

❁ ❁ ❁

ما به لېدل چې د زمان توپان وهلی بېړۍ
د ګردابونو طلاطم کې رنګه بنګه خوځي
د څپو غېږې ته ورځرمه سي ډوبېږی پکښې
د جاله وان له نامردیه څخه
د دې ظالم له بېباکیه څخه
بېړۍ له پرښو سره وجنګېږي
د غرقېدو له وېرې ټوله بېړی وال چیغې کړي
څوك د بېړۍ تیاره کونجونو ته له وهمه ځغلي
مال او اولاد هېروي
د ډیوې څنګ ته له قاه قاه سره غاښونه بریښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

دا جاله وان دی ظالم
زه يې خندا پېژنم
د دې لېوه سره پخوا هم څه آشنا غوندې وم
ماهرڅه ولیده، خو هېڅ مې لاويلي نه دي
زه د بېړۍ د ډوبولو شاهد
زه د توپان د خوځېدلو شاهد
ماله آرام ساحله تېښته لیده
زه په لوی لاس د غرقېدلو شاهد
را وينسوئ مې ولې؟
را پاڅوئ مې ولې؟
دا ږغوئ مې ولې؟

❁ ❁ ❁

ما به لیده چې د غوغا د چوپېدو د پاره
سپيني آبداري توري څه په بې آبۍ سرې کېږي
تر يو څو سووکرږو ورو سته څه کمزورې چيغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وروستي نفس د زولنو په شرنګهار کې ورك كي
يو لا لهانده زړه آرام غوندې سي
يوه سينه د هديرې په رسم
يوه کوچنوټې قفسچه کې هلته
يو لوی جهان لره مكان پيداكې
يوه نرۍ شانې لمبه تورې تيارې ته درومي
دا بدي سكوت په غېږ كې حركت ډوبېږي
څوك د ژوندي مرګ په ارزو د ګولۍ لارې څاري
څوك بياد مړه ژوندون بقأته له ايمان تېر سول
زه د زګېروي د چوپولو شاهد
زه د ترټلو د لوټلو شاهد
ماتا ړاکونه چپاوونه ليدل
زه د سرو څاڅکو تويولو شاهد
را وينبوئ مې ولې؟
را پاڅوئ مې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

دا ږغوئ مې ولې؟

❁ ❁ ❁

مابه لیده چې د جلاد په وینو سرو منګولو
ما به لیده چې دلېوانو د خیرلو وهم
خلك د وروروپرجنازه نخول
خلك په ډکو ستونو وخندول
ما به لیده چې څوك د مینې د لرلو په تور
ولې سنګسارسو، ولې ټولو ګناه کار وباله
ما به لیده چې خلکو لوی- لوی ګناهونه ستایل
هرچا چې ښې منګولې سرې کړې قهرمان قبول سو
دلته قاتل قضاته نه کشېږي
دلته چې سر وهي سردار يې بولي
دلته د سرو لاسوپه نوم عبادتونه کيږي
سجده هغو ته ده چې زړونه يې سينو کې نسته
زه بې ګناه ګناهکاران پېژنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ما ګناهکاره جنتیان ولیدل
زه د پایکوب د سرکوبونو شاهد
زه د قاتل د سرو لاسونو شاهد
چاد منبر پر سر ګناه ستایله
خود ثواب د سنګسارونو شاهد
څوك چې زرګونه قتلوي خلك بیعت ورکوي
هغه چې وینې پاکوي، هغه دوږخ ته درومي
د ګناهونو د تمیز پر میدان
د دې نړۍ د عدالت شاهد یم
راویښوئ مې ولې ؟
راپاڅوئ مې ولې ؟
دا ږغوئ مې ولې ؟

❁ ❁ ❁

پرېږدئ چې هرڅه په سینه کې ولحد ته یوسم
د شعر ژبه مې ګونګۍ ښه ده پرې سوې ښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

په سترګو وينم خو چې نه يم ګرېدلی ښه دی
دلته ليدل او کول ښه دي څه ويل کفر دی
په رڼو سترګو ژوندي ډېر اوسېږي
خو څوك چې ژبه لري سر نه لري
دلته لاسونه پرېکېدل ژبې يې هم غوڅې کړې
خو سترګورو هرڅه وليده ګونګي پاته سوه
زړه ته مې نه لوېږي چې زما د ژبې دوه بخري
د کلو پوړندې تازه کي انګارونه جوړکي
زه د انګار خاموشول نه غواړم
خو د چااور هم بلولای نسم
څوك له بخري د اور طمع لري
زه يې سکروټې لرم ځان په سوزم
پرېږدئ چې وسوځېږم
پرېږدئ چې وکړېږم
چېرته به زه هم د ويلوپه تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د دې ليدنو د ويلو په تور
د ژبورو په دود خپله سزاګۍ ووينم
زما په مړئ باندې به هم د چامنګولې سرې سي
راويښوئ مې ولې ؟
راپاڅوئ مې ولې ؟
دا ږغوئ مې ولې ؟

کابل

۱۹۷۷ - سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به شهید یم

ګراني یـو ورځ به مې د قبر سرته وینې ژاړې
زه به شهید یم رشتیـاسوي به وي ټول خوبونه
راته زنګېږي بـه د فکر په دریاب کې لاهـــو
او دریادېږي بـــه نامراده د ځـوانۍ خیـالونـــه

ما د واده په شپه لاغاړې درته خلاصې کړلې
ماویل لنډ دي زمونږ د مینې او خوښۍ مزلونه
زه د نــاپـــایه جنګ لښکر تـه برتي سوی یمه
زه د ګـولۍ لارې څـارمـه، ګولۍ زمـــا ګامونه

درتـــه یادېـږي هغـه زمونږ دکلـي ښکلې نـاوې
چـــې د رستـم شـهید پر قبر باندې وغورېـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا يې لاسونه په نکريزو لا يې تلي سرې وې
چې بيادبخت له بيده تهاله څخه وغورځېده

درته ياديږي هغه بله ببر سرې کونډه
چې لېونۍ غوندې به ګرځېده په کلي کلي
هغه يکړ مجاهد زوی يې چې په بم کې والوت
چې غبرګې لونې يې اورونو دنيپام سوځلي

زه به هم نن وي که سباوي ديارانوسره
دابدي سکون په غېږ کې زنګېدلی يمه
مابه هم يادکي يو څو ورځې دمورچل ملګري
نوربه يوازې ستاپر شونډو اوسېدلی يمه

ګراني زما زوی به په لمبه دانتقام لويوې
ورته به وايې چې روسانو دې دی پلار وژلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

په الاهو بـه یـې تـازه کـې د غـضب اورونـه
څو چې دوږخ کې غلـیمانـو لـره کـوراو کلی

د ابــا قبرتـه یې راولــه خالـپوڅـو لــره
او هره شپه ورتـه کوه د ګوډ غــازي"۱" نکلونه
چې بـې وطـنه بلــه هیــڅ لیلاو نـه پیـژني
دوینو څاڅکو ته یې ورکـه میـوندي اورونــه

زمادزوی نوم به یا "شیرشاه"یا"خوشالخان"راایږدی
په غوږکې ورکه د"میرویس" او"احمدشاه"نومونه
چې زما لـه مســته کندهـاره بې خبره نــه سي
سنګر،سنګرېې هره لویـشت په وینو سره دښتونه

ګرانـې یـو ورځ بـه مې د قبر سرته ویـنې ژاړې
زه بـه شهید یم رشتیاسوي بــه وي تول خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

راته زنګيرېږي به د فکر په درياب کې لاهو او دريادېږي به نامراده د ځوانۍ خيالونه

کوټه

۱۹۸۸/۱۰/۱۱

---

(۱) ګوډ غازي د کندهار هغه قهرمان مجاهد او پهلوان شهيد دی چې په کندهار کې داسې غوږ نسته چې د نوموړي له نوم او کارنامو سره اشنانه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ژوند تلاش دی پر مخ تلــه دی
حــرکــت دی، خـــوځـېــده دي
د تـيــارو روښــــانـــــــول دي
ســوځــــيــــده دي ويـلـېده دي

د هســتی پـــه مســـته غېږ کـي
د نــېـســتـيـو هـــېــــرول دي
لــه ساړه ســاحـلـــه تـېښـتـه
پـــه تـــوپــان کـې اوسـېــدل دي

د ژونـدي تـلاش پـــه لار کـــې
ژونــدی غـــاړې نـــــذرول دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

هرخه - هرخه پرېښودل دي
له سکوته راوتل دي

نه نشه ده نه خمار دی
نه خمونه تشول دي
لحدونه رنګول دي
د محشر برپا کول دي

کابل

۱۹۷۹-جولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

څه تودې تروې اوبه دي
د ګرېوان په لور بهېږي
ابدي سکون ته درومي
له ژوندۍ سترګې بېلېږي

له هر څاڅکي سره مله وي
د مرموز جهان رنګونه
پر آشنا لارو وراخلي
نابلده قدمونه

د کمزورې دنیا ژبه
د قدرت پښو ته ورلوېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د احساس بیده نغمه ده
په بانو ږغول کیږي

دا شریکه ګونګې ژبه
هرې سترګې ته آشنا ده
دا د هرې مینې کور دی
دا د هر نفرت غوغا ده

کابل

۱۹۷۹-جولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا

چې په زړه د طبعت کې
هنګامه د عشق برپا سي
د قدرت د ناز له بحره
د هنر قطره جلا سي

چې د حسن د بت ګوتې
د اعجاز بربط آغاز کې
زمزمه سي، ترانه سي
اشکاره د جنون راز کی

چې د رباب د خلقتونو
د احسان پر څپو راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

پــه مــوجــونــو ګــردابــو کــې
د تــحســيــن ځاځکي پـيـدا سـي

دا شــــعـــر ســـومــــنـــات دی
دا کـــعـــبـــه ده د خـــيــالــونــو
دا بنــــايست دی دا بنـــــکـلا ده
دا ســــروش د هـــــنـــرونــــو

کابل

۱۹۷۹/سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مرګ

د سکون په ورکه غېږ کې
د مستیو ډوبېده دي
د عدم پر تیاره لاره
د هستیو ورکېده دي

د کاروان په هر رباط کې
مسافر له پښو پاتېږي
دا نیمګړي سفرونه
بې ثمره شان ختمېږي

څوك د ځمکی زنی کېږي
څوك په اورکې سوځل کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ځوك په مرګ ژوندي پاتېږي
څوك په ژوند له چا هېرېږي

د زمان اژدها وخوري
يو لړې د حوادثو
د لحد په نامه پرې کې
يو ډولی د حواد ثو

کابل
۱۹۸۰/مارچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما شعر

د زمان په هېرو شپو کې
یوه ورکه حادثه ده
د هستۍ په دریابو کې
یوه تږې زمزمه ده

د خمارې مستۍ خروښ دی
د مستۍ د خمار شپه ده
یو ګونګی شانې فریاد دی
یو خاموشه ترانه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

یو ترټلی اسویلی دی
یو څپلي خاطره ده
د جنون د اوښکو لاړدی
د باکوس د خم څپه ده

څزاني سرکوب وهلي
ځوانیمرګه هنګامه ده
د یو لیري جرس ږغ دی
نا آشنا غوندي نغمه ده

د مړ ژواندي لمبي کور دی
د بي سازه نغمي شور دی
د شهباز د ماتم رقص
د نیمګړي اوښکی اور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د ژوندون پــر بيـــدو کربنو
يــو کــاروان دی د خيـالــونـــو
د شــاهـد پـه خوله داسـتان دی
د ژونـديــو تـــاراجـــــونـــو

کابل ،

۱۹۷۹/سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېمانه به سې

ګوره ښایستې نجلۍ پښېمانه به سې
خوله تر قیامته څوك خولګۍ نه بولي
دا بې انصافه، دا هېرجن خریدار
پرونۍ ښکلې ناوکۍ نه بولي

څوك يې واوښکوته هم نه ورګوري
هغه کتو کې چې رمزونه نه وي
ځای يې د شعر په څپو کې نسته
چې د ځوانۍ پکښې موجونه نه وي

کله چې واورې د زمان پر ګوتو
دا د سیلیو په شان تېز کلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

کلـه چــې وغـــوړېـــږي نوي ځوانۍ
او تــا تــه پــاتــې سي خالــي نکلونــه

نـور بــه دې اوښکــې مــرغـلـرې نه وي
ناز په دې هم ځوك تـوسـولاى نه سي
د تــودې غـيــږې ګــرمــه مـيـنـه بــه دې
د چـــا اورونـــه ســـړولاى نـــه ســـي

پر سوركۍ شونډو به دې ورك تبسُم
زاړه دردونـــه هـــيـــرولاى نـــه ســـي
د بـانـو غــشـي بــه دې پېـځ وي هـلـتـه
د خـلـكـو زړونـه بـه پـيـيلاى نه سي

پر سپـيـنـه غـاړه به دې توري ځونې
راتــاوېـــدلاى زنـګـېـدلاى نـــه ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

د ناڅاپي کتو يادونه به دي
د چا خوبونه ويښولای نه سي

ستا به هم زماپه شان ځواني تېره سي
ستا به هم ما غوندې مستي هېره سي
ته به هم ياد کې د ځوانۍ خوبونه
په ژوندانه به دې هستي هېره سي

ګوره ښايستې نجلۍ پښېمانه به سې
خوله تر قيامته څوك خولګۍ نه بولي
دا بې انصافه، دا هېرجن خريدار
پرونۍ ښکلې ناوکۍ نه بولي

کابل

۱۹۸۰/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

سوځوئ د مینې نښې
هېروئ پردې یادونه
ړنګوئ د تقوا خونې
ماتوئ د اور خمونه

ړندوئ د زاهد سترګې
ورخراب کئ خلوتونه
پرېکوئ د ساقي ګوتې
چې ونه ویشي جامونه

څڅوئ مالګینې اوښکې
لمدوئ د ګرېوان لارې
د ژوندون په رمز چې پوه وي
په هستۍ کې نیستۍ څاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

بنـــخـــوئ ســـر کبنـــــي هيلـــي
ســوځـــوئ د امـــيد پـــلـــونــــه
مـــاتـــوئ د شيـــطــــــان د اوري
ورانـــــوئ د زاهــــــد خــــونـــه

د نـــــړۍ لـــــه رنـــګـــــه تبنـتـــئ
پـــه دې رنـــګ کـــې دو رنـــګـي ده
اهـــريـــمـــن زيـــتـون پـــه لاس دی
دعـــــدن نـــګهـــــبـــانـــي ده

د زقـــــوم د زهـــــرو ځـــاڅـــکـــي
د ســومـــا لـــه بـــوتـــو ځـــاڅي
نـــامـــــردي نـــه ده نـــــو څـــه ده
پـــه ډك خــم كـــي خمـــار نــــاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

خرقه پوش ساقي سنګسار سو
د مينوش زاهد په کور کي
د ګناه سکروټي سوځي
د پرهېز په ساړه اور کي

ځئ ژوندي کفن په ځان کئ
د هستۍ له غوغا تښتئ
د دوږخ لمبو ته ورکئ
دريا لستوڼي سکښتۍ

دا د پټي ميني شور دی
دا د لښۍ ګناه زور دی
دا د ړنګي آروز رقص
دا د تونو اوښکو اور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

دا بـــې رقـصـه پـــايـکوبـــي ده
دا بـــې چيغـــو بـــغـــاوت دی
دا بـــې ميـــو بـــد مستـــي ده
بـــې کـــتابـــه عبـــادت دی

دا د عقـــل ليـــونـــتـــوب دی
دا د بـــنـګـــو هـــــوښياري ده
د ژونـــدون جـــنـــازه اخـــلـــي
پـــه کـفـن کـــې بـــد مستـــي ده

دا د زړه پـــــه غـــــورځو واورئ
د مـــغـــان د پـــير وصيـــت دی
نـــن يـــې نـــوی خښـتـه کيـــږدئ
کـه څـه دېـر دی کـــه خلوت دی

کابل - ۱۹۷۷/جولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیده خیالونه

هېر که آشنا بیده خیالو نه هېر که
هېرکه آشنا داویښ خوبونه هېر که
هغې چې رنګی سولې ښخې سولې
د هغو هیلو لحدونه هېر که

خدای‌دی که ترنګ مې له ربابه وځي
زړه مستي مې په نغمه کې نسته
خندا بیده سوه اوښکې ویښې سولې
دځوانی‌جوش مې په سینه کې نسته

هغه چې وزمولېدې ورژېدې
هغه غوټی د یادولو نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هغـه چـې زړونـه رغـولای نـه سـې
هغـه نـغـمـې د ږغــولــو نــه دي

زه د خر مستو د سرکوب نيمه خوا
ته رانه اوس هم پـايکـوبـونـه غواړې
زه په ژونـدوني ځوانيمرګ سوم دلته
ته مې پـه وينو کـې اورونه غواړې

زه سـره ابليس پر مـخ وهـلی يـمه
زما څـخه هېر سول فـردوسي يادونه
زما څـخه مـه غــواړه تـاوده رګونـه
زمـا څـخـه مه غواړه ياغي خيالونه

کراچی

۱۹۸۱/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خزان

ښکلو منم د زړونو ښکار ته وځئ
خو زما زړه د ښکارولو نه دی
ولاړه مستي،ولاړه ځواني تېره سوه
نور مې احساس د پارېدلو نه دی

تاسې به غوارئ زما په مړه سينه کې
مينه ژوندۍ کې پکې شور پيدا کې
غوارئ چې زما په دې ساړه نغري کې
سکروټې ولټوئ اور پيدا کې

غوارئ چې زه هم د زلميو غوندې
درسره ونځېږم وخندېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

غــوارئ دا مـات زړگـی مـــې وپـــاروئ
درســـره ومســــــــــېږم و گــډېږم

زما له ربـاب ځخه مستي مــه غـوارئ
زما پــــه ترنگ کې د خـــزان افسانــه
زه د امــــان لــه ښـــاره و کـــــوچېدم
زمـا هره اوښـکــه د توپان اندېښنــه

زمــا د ربـــاب تـــارونـــه وينـــــې ژاړي
زمـا لــه شــهبازه ځخـه اوښـکــې اوري
زما په نغمه کې د مرگی زگېروی دی
زمـا پـر بستر د لـحد سيوری ښـــوري

زه نـــابلــده زه لار ورکــی کــــــوچی
دي کـرلیچو نـومــې ځواني ورکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

زه د څو ورکو خاطرو نکلچي
په دې تیارو کې مې هستي ورکه کړه

نور د پاوليو شرنګهاري سره
خېرن لستوڼي غورځولای نه سم
د مرګ غبار مې ژوندی لمر پټ کړی
پر ځنګدن یم نڅېدلای نه سم

ښکلو منم د زړونو ښکار ته وځئ
خو زما زړه د ښکارولونه دی
ولاړه مستي ولاړه ځواني تېره سوه
نور مې احساس د پارېدلو نه دی

کابل

۱۹۸۰/سپتمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سیند لور

یه د سیند لورې غنم رنګې نجلی!
مړ ژواندی زړه مې تخنولای نه سې
زه خو د سپینو اننګو مین یم
ته مې احساس راوېښولای نه سې

نه دې پر لنډه زنه خال وهلی
نه دې په غاړه امېلونه ښکارې
نه دې خېږې په نکریزو ښکلې
نه دې په پښو کې پایزیبونه ښکارې

نه دې پرشونډو لبونی تبسم
نه دې په سترګو کې رمزونه وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نه د نخرو شخه کړه وړه سوې
نه دې د زړکې قدمونه وینم

ته به ښایسته یې لګولې دې دې
د چاد مینې لېونې اوړونه
خو زه د غرونو د هوسیو مین
زما یادېږي پښتنې نازونه

زه پښتنې غېږې لوی کړی یمه
زه پښتنې مینې روزلی یمه
زه سپینو غېږو تمه لوېدلی یمه
زه سپینو لېچو زنګولی یمه

کراچی

۱۹۸۱/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیره مستي

مه یادوه تېرې پخوانۍ کیسې
مه یادوه ماته د ځوانۍ کیسې
هیرې د مستۍ کیسې
هیرې مې کړې هیرې سوې
ماچې بېدولې د مستۍ نشې
ما چې وېښاوه خمار په زړونو کې
زه چې د هر بنګ سره همراز ومه
زه چې د هر ترنګ سره شهباز ومه
زه چې د هر شرنګ د سور آغاز ومه
زه چې ورکېدمه د بنګلا سره
زه چې ډوبېدم په ورکو غېږو کې
هیرې مې کړې هیرې سوې
هیرې سولې تېرې سوې
مه یادوه تېرې پخوانۍ کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مه یادوه ماته د ځوانۍ کیسې
هېرې د مستۍ کیسې
هېرې مې کړې هېرې سوې

* * *

زما د سر نوشت په تورو لارو کې
نسته یوه تته د امید لمبه
ورك یمه،
لاهو یمه!
مه سوځوه ما په دې یادونو کې
مه ډوبوه ما پر دې خیالونو کې
مه مې توسوه په سرابونو کې
پرېږده چې یوازې یم
وسوځم ایره سمه
وخوري د تیارې بنامار
زما د ژوند وروستۍ وړانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

پرېږده د ګمنامۍ نېکمرغۍ کیسې
مه یادوه ماته د ځوانۍ کیسې
هېرې د مستۍ کیسې
هېرې مې کړې هېرې سوې
پوه سوم چې دا زما د ژوند وروستی غروب
بله طلوع نه لري
لېرې د خونخوار افق په غېږه کې
مه ښایه و ماته د امید کرښې
یو وار تېر وتلی یم
ژوند خطا ایستلی یم
غېږ کې د شنو پاڼو یې زموللی یم
نور مې پرهارونه د کتو نه دي
نور مې اسویلي د اورېدو نه دي
خپله آشیانه مې سوځولې ده
خپله مې بېړۍ توپاني کړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ځان مې د ساحل له آرامۍ څخه
وغور ځاوه لېرې توپانونو کې
ګېر سوم په بې رحمو ګردابونو کې
پرېږده، د زمان نهنګ
پرېږده، دا ظالم صياد
ورکې کړې د زامې په خرېپې کې
زما وروستۍ سلګۍ
نور د جوړېدو نه يم
نور د رغېدو نه يم
مه راکوه ماته سُرابي زېرې
مه يادوه تېرې پخوانۍ کيسې
مه يادوه ماته د ځوانۍ کيسې
هېرې د مستۍ کيسې
هېرې مې کړې، هېرې سوې

کراچۍ - ۱۹۸۱/نومبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کندهاره!

زما کندهاره د زمرو وطنه!
زما د سرکښو پښتنو وطنه!
څو نه یاغي یې صدقه دې سمه
د نافرمانو جنګیالو وطنه!

بیا دې ترنك توپانی سوی وینم
بیا دې ارغند په مستېدو راغلی
بیا ارغسان دې بیا موچونه وهي
بیا دې هلمند په خروښېدو راغلی

بیا د زړې تورې د خرپ یادونه
بیا دې په سترګو کې اورونه وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا د "ایوب" سره لښکرې راغلی
بیا د رېډیو داستانونه وینم

لکه چې بیا دې څه یرغل نیت دی
لکه چې بیا دې غورېدو په زړه سو
لکه چې بیا دې څه په زړه کې ګرځي
لکه چې بیا دې خوځېدوته زړه سو

زما کندهاره! د زمرو وطنه!
زما د سرکښو پښتنو وطنه!
خونه یاغي یې صدقه دې سمه
د نافرمانو جنګیالو وطنه!

ستا د پایلوچو تر بګړیو واری
ستا د تېرو تېغونو جنګ وګرځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا لـه غــرور څـخـه کـاږه تګــونه
ستا قهر وګــرځم ســـتاننګ وګـرځم

بيا د "مـلالـۍ" ميــونــدې خرخـبنـه
بيا "تورپيکۍ" د فرنګ خو نه سوځي
بــيا د بــابا د پاني پـــت هنګـامـــه
بـيا "شاه محـمـود" اصـفهانونـه سوځي

بيا د "ګرګين" پـرکور مرګې مېلمه دې
بــيا د "ميرويس" په نامه وغـــوريـدې
بـــــيا د "اشرف" د انــتـقام لـمبـه ده
بــيــا دې د قــهـر ويــنــې وخـوځـيدې

بيـا دې لــمـن د شــهـيـدانــو ډکــه
بيا د کـوچـنـي غـــازي زانګو زنـګوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا دې په وریځو کې سېلونه ګرځي
بیا دې په غېږ کې زلزلې ویښوي

زما کندهاره د زمرو وطنه!
زما د سرکښو پښتنو وطنه!
څو نه یاغي یې صدقه دې سمه
د نافرمانو جنګیالو وطنه!

کراچۍ
۱۹۸۱/ډسمبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ قبر

دا دې راغلل د خزان بادونه ورو-ورو
رژوي مې د ځوانۍ ګلونه ورو-ورو

خود آګاه دخاموشۍ غېږې ته درومي
چې غوغا ته تخنېدل رګونه ورو-ورو

دمرګي قاصد مې غم دمستۍ غواړي
راته ښيي د لحد خوبونه ورو -ورو

چې يې ځاځکی د کوثره سره سيال ؤ
زماني غليم يې وړي خُمونه ورو-ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

نن د هوښ له دوږخي سینــې راوځي
مدهوشۍچې پاڅول خیالونه ورو-ورو

چې ژوندۍ وه هر نفس پــه نوې هیله
له هغې سینې راځي دودونه ورو-ورو

پر ډیوه مې د تیارې پرتــم راپــرېــووت
پکې اورم د مـــاتم ږغـونه ورو - ورو

لــکه هـېره دزاړه قـــبر جنـډۍ ســـي
هسې هېرسول دمستۍیادونه ورو-ورو

سرنوشت مې غوړولی دمرګ تور دی
پکې شمېرم دهستۍ قبرونه ورو-ورو

کراچی - ۱۹۸۲/جون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی انګر

ساقي نن مې په پياله کې جوهر نسته
په ترخو اوبو کې بوی د کوثر نسته

چې د شيخ د سر جنډه يې نخوله
برني تازه اورونه محشر نسته

چې توبه يې په طواف کې ماتوله
د هغه انګاري ښاخکی شرر نسته

چې کوګل داوړدو شپو وربانديې روڼ ؤ
د هغه يلدا په زړه کې قمر نسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

یا مې بڼ د ځوانۍ لابښ د خزان لاس کړ
یا د تاك په افسانـــه کـــې اثـــر نستـــه

یـا دې نــه دی نیـښـتـېـځلي سره بخــــري
یـا په غـرپ کې د سـکـروتـو ګـذر نستـه

پوه سوم- پوه سوم ستا لاسونه کوثري دي
چـا ویـل چې ستا پـه خـم کـې ګـوهر نستـه

خـو مـستـي وه،کـه هستـي دواړې پردې سوې
د پـردیـو پـــه انـګـړ کـې اخــــتر نستــه

پېښور

۱۹۸۲/۳/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېږ سالاري

ډېر پخوا دي واقع سوي د انکلو نه
دې کیسه بانـدې اوښتي دي قرنونه

اوسېد لـه څو لېوان يوه ځنګلـه کـې
څېرول بـه يـې څاروي ضعيف ښکارونه

ښخولي يې په نـرمـو غـوښـو داړې
رااېستل يې لـه ژونديو سينو زړونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ګرځېدلای په ځنګله کې چېرته نه سوای
که هوسۍ وې که مرغومي که پسونه

خو هر ګوره مورووه یو له بله
پېښېدل به همېشه پکښې جنګونه

یو د بل د مرګ په طمعه ګرځېدله
لکه مړي سره وکاندي تربرونه

یوه ورځ د ایږ په کور کې سره ټول سول
څو لېوان کاږه منګول تېره غابنونه

د ګیدړ په مشوره سره پخلا سول
سره هېر یې کړل زاړه عداوتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

په هوس ویشل کېدلې د ښکار غوښې
له مړوکېدو راووتل تېغونه

هم منګولې هم یې ډکې دواړې زامې
د چا غوړې سوې سرې د چا برېتونه

د خوښیو، خوشالیو په مجلس کې
ایر ولاړ سو ښورول یې بوڅ غوړونه

وې: ملګرو! راولاړ سئ غېږ په غېږ سئ
رانېژدې سئ سره ورکاندئ لاسونه

لکه ورونه یو له بله سره خپل سئ
نور ایره کئ د نفاق ظالم اورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

هر لېوه چې د ایږ غېږې ته نېژدې سو
ایږ یې تاو کړل پر سینه خپل مړوندونه

په کښې کښبوبه یې ورمات کړله هډوکي
له سینې به یې را وختل آهونه

هر لېوه سر په خېړو په زګېروی سو
تېرول به یې په پټه خپل دردونه

وروسته ایږ ویل ملګرو کار تمام دی
اوس په کار دی مشر ورور پاخه فکرونه

د مجلس له کونجه ږغ وکړ ګیدړې
سیال دې نسته در خالي سول میدانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مبارك دي مشرتوب او پاچهي سه
زموږ دي مات کړل دشمزيو ټينګ هډونه

ته د تخت په نوم نازېږه هوسېږه!
موږ ته جوړ سول په ژوندوني لحدونه

که زموږخوښه وي که نه وي ته سلطان يې
چلوه پر هديره باندې حکمونه

پېښور
۱۹۸۲/۵/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب

راســـه مـــات کـړه لېونـتوبـه دا د عـقل تدبيرونه
د عــدن لــه بـــاغـه وځم را نصــيب کــه دوږخـونـه

چـــې د هـــوښ قــالب ته لوېږي دآدم دعدم خښتې
راتـه ښيـه د نيستی لارې چې هستي ده له جنـونـه

چې د عـقل تـرازو دی د ښـکلا د نيستـی فـکـر
خدايـه مـه کړې را پـه بـرخـه دا بدرنګه تدبـيرونـه

چې ريـأ پکښې سوځـيږي چې پرهېزپکې ايره سي
هغـه سـوی لـړمـون غـوارم هغـه سوځـنده اوروونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چې تقوا پکې لمبه سي،چې توبه په پکښې بېده سي
په ازل کې مې آزاد که د هوښیارولـه قانونه

چې خوښي پکښې ژړېږي چې خندېږي پکښې اوښکې
چې حیات پکښې بیدېږي، چې ویښېږي تابوتونه

چې ځواني پکښې رژېږي،چې خزان پکښې غوړېږي
نـا اشنـا سـفر کـومـه نـابلده ربـاطـونـه

چې داستان مې پکښې ورك سي دژوندون دښواوبدو
پـې کـومـه هغه لارې د مجنون بیا بـاني پلـونه

پېښور

۱۰/۱/اکتوبر/۱۹۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکۍ غوټۍ

بنایستې نجلۍ د سرو ګلونو ګېډۍ
ته لا وړه یې لویه سوې نه یې
ستا د ښکلا پردې لا څیرې نه دي
ته لا غوټۍ یې سپړېدلې نه یې

تا لا د سوې مینې سره اوورونه
د چا کوګل کې لګولي نه دي
ستا د نازونو د انکار کرشمو
د خلکو هیلې زوکلولي نه دي

په رېږدېدلې په تبجنه ژبه
چا خپله طمع درښودلې نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

په لومړی ځل دي په تیاره سینه کې
د مینې شمع لګېدلې نه ده

تا تر بانهو لاندې په مړو کتلو
د چا خوبونه کوچولي نه دي
ستا د راتللو د انتظار ثانیې
چا لیونو غوندې شمېرلي نه دي

ته لا د شمعې ونرۍ وړانګو ته
کرار کرار د لوڅېدلو نه یې
ته لا په غېږ کې ډوبېدلای نه سې
د لوبېدلو د زبېښلو نه یې

ستا کرشمو لا ستا خوبجنې سترګې
د چا پر لوري اړولي نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

پــه نیمــو شپو کــې دې بــیده تـبسم
د خـلـکـو ویـنـې سـوځـولــې نــه دې

ښــایــستې نـجلۍ د ســرو ګلونو ګېډۍ
تـــه لا وره یـــې لـــویه سوې نـه یې
ســتا د ښــکــلا پـــردې لا څیــري نه دي
تـــه لا غـــوټـۍ یـې سپړېدلــې نـه یې

تـه بــه هــم لــویـه سې د طمـع بـه سې
ستا د سـینـې غـوټۍ بـه وسپړېـــــږي
د ویـنـو شـپــو د تــبــرولـــوبـــــه سې
ســـتا د ښـکـلا پـردې بـــه وخـیـرېـږي

پـر نـرۍ شـــونـــډو بـه دې مچې اوري
ستـرې خـولـګۍ بــه خو ځولای نــه سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

مــرمــوز بخري بـــه دې زړه ته توی سي
روح بـه له اوره خـلاصــــولای نـــه سـې

د ســـــورکـی شـونـډو پــه اورونو بـه دې
د چـا بـنه زړه کـې ويـنـې وسـوځـېږي
د شـرم لاس بـه کـړې له سترګـو لـيرې
وريـښـمـيـنـه غـېږه بـــه دې وغـورېـږي

د پـټ انــــګار د ســرېــــدو پـه خــاطر
بـــه درنــــه هېر سـي د ګناه يـــادونـــه
نـــازك زړګـــــی بـــه دې تـوپـونه وهــي
دربـانـدې ګـرځي بــــه پـردې لاسـونـه

تــه بـه هنم کـــله د مــاشــومـو پـه ځېر
پـه تودو اوښـکو کې مسکی سې چېـرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

لوخه به لوېږې د هوس مخې ته
له خپله ځانه به پردۍ سې چېرته

تا به هم وسوځې د مینې لمبې
ته به هم یادکې بېګانه نومونه
ته به هم ډېرې تورې شپې کړې روڼې
او ستا په یاد به سې حرام خوبونه

بنایستې نجلۍ د سرو ګلونو ګېډۍ
ته لا وره یې لویه سوې نه یې
ستا د بنکلا پردې لاخیرې نه دي
ته لا غوټۍ یې سپړېدلې نه یې

پیښور

۱۹۸۳/۱/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېګانه

د نا اشنا ستوري ګونګې اوښکه یم
رغړم ځلېږمه ورکېږم چېرته
لکه د هېرو کیسو ورک نومونه
له زړونو وځمه هېرېږم چېرته

د یوه لېري غره د تېرو تر منځ
یوه غوټۍ یم غوړېدلې یمه
نه د اوربل نه د ګرېوان په طمع
نه د چا ستړګو پېژندلې یمه

زه د هستۍ د کهکشان پرلمن
نا پېژندلی نا لیدلی ستوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د یوې لیرې نابلدې درې
پر یوه پاڼ باندې لوېدلی سیوری

زه د حیات د آسمانونو څاڅکی
ژوندی دریاب ته رالوېدلی یمه
یوې شېبې یوه لحظه اخیستی
وروسته له ځانه پردی سوی یمه

د پردي سیل سره الوتی مرغه
د بل په خوبنه وزرونه وهم
د سوز ناري مې بېګانه دي دلته
ځکه پرخوله باندې مهرونه وهم

زه یو کیسه د لیوني پر ژبه
د چا غوږو ته رسېدلې یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چــامـــي پـــرلـوري راکـتـــلي نــه دي
چـا لــه نــاکـــامــه اوربدلــي يـمــه

د ناآشنا ستـرګـي ګـونګي اوښکه يم
رغـــړم، ځليږمــه ورکـيـږم چــيــرتــه
لکـــه د هـيــرو کـيـسو ورك نـــومونه
لـه زړونـــو وځـمــــه هيـريـږم چيرتــه

دنمار

۱۹۸۳/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه پوښته نسیمه!

مه پوښته نسیمه،زما د غرونو څوکې مه پوښته
تیرې یې درد منې دي
مه ښوروه ونې، د ګل بوټو څخه لېرې سه!
څانګې یې خوږ منې دي
ته به دغوټیو سپړېدلو ته راغلې یې
ته دارغوان ومچولوته راغلې یې
ته دنسترن وبویولوته راغلې‌یې
ته به د شاعر زړه تخنولوته راغلې‌یې
نه، نه تېروتلې یې
ته، نه غولېدلې یې
داهغه چمن نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

داهغه وطن نه دی
داهغه ګلشن نه دی
بڼ نه دی، خُتن نه دی
دلته لېونتوب توپاني سویدی
دلته کې وحشت لیونی‌سویدی
دلته اهریمن راپربوتلی‌دی
دلته جنازې دي ،هدیرې دی،لحدونه دي
ساندې دي، مرګونه دي
هېرې دي له خلکو،که مستی‌دي که نازونه دي
اوښکې دي، غمونه دي
ګروبې کنډوالې دي،لېونتوب سوي ښارونه دي
ډزې دي، توپونه دي
بم دی، تنوزونه دي
اور دی، دو ړخونه دي
آخ دی فریادونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چيغې دي، وحشت دی،ورکې ميندې اولادونه دي
وينې دي، اورونه دي
مه پوښته نسيمه،زمادغرونوڅوکې مه پوښته
تيږې يې دردمنې دي
مه ښوروه ونې، د ګل بوټو ښخه لېرې سه!
څانګې يې خوږ منې دي

*　*　*

ورو ځه، په قراره ځه، د غرونو په لمنو کې
خوږ به دې ځنګونه سي
ستا د ارغوان ترلېمه وينې خوځېدلې دي
رنګ به دې لاسونه سي
ستا د ګل سرخ پر لمن وينې ټوکېدلې دي
ورك به دې مزلونه سي
مه ورځه نسيمه، د کېږدۍ پر لورې مه ورځه!
مرګ پکې کرلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

مه غواړه شرنګی له امېلونو له پاولیونه
ژوند پکې سوځلی دی
نورې نه کېږدی‌سته،نه دنیمې شپې اورونه سته
نه سپینې سپوږمی‌ته چادنازکیسې رمزونه سته
نه ستا هر کلي ته شنه باغونه، چمنونه سته
نه د دنګو پېغلو پر نری غاړو لاړونه سته
هر څه سوځېدلي دي
هر څه زمولېدلي دي
هر څه نړېدلي دي
ډوبې دي د ژوند د حرکت بېړی
ورکې دي د ځوانو ارمانو لړی
ماتې دي د مینې د الفت کړی
هېره ده د عشق او پیوستون نړی
تاته نه کوربه سته نه سلام ته څوك درتللای سي
نه دې نسترن ته نه غاټول ته خندیدلا سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نه خوږ مني پېښې ستا پر لمنو نڅېدلای سي
نه دا ماتې ليچې په اتڼ کې غورځېدلای سي
مه پوښته نسیمه،زماد غرونو څوکې مه پوښته!
تيرې يې درد مني دي
مه ښوروه ونې له ګل بوټوڅخه لېرې سه !
څانګې يې خوږمنې دی

واشنګتن

١٩٨٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

نذرانه

هر څه درپرېږدمه د جانان خبرې مه کوه
ما د اور خلیل ته د ایمان خبرې مه کوه

زه د مرګ په طمع د ژوندون په لارو ګرځمه
سر چې نذرانه سو د تاوان خبرې مه کوه

ما ته په تقدیر کې د خزان زنې په برخه سو
نورې د بهار او د بوستان خبرې مه کوه

زما یې د څوانۍ د ګلو پاڼې رژولې دي
هېر که د انامرده د باغوان خبرې مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مه‌بنه

ما د ښو اوبدونه لاسونه پر سر کړيدي
ما ته د ملك او د شيطان خبرې مه کوه

تا چې د جنون په نامه جورې زولنې کړلې
عقل لېونی سو د زندان خبرې مه کوه

ما يې د فردوس دکوثر جام په دو وهلی دی
ما ته د دنيادسو دو زيان خبرې مه کوه

ما په وينو سترګو ستا خوبونه دلته رالېدل
پرې مې رده زاهده د آسمان خبرې مه کوه

زه د لېونتوب لپاره هسې پلمه غواړمه
ما ته د مجنون او د بيابان خبرې مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زه لکــه حباب د اوږده ژوند سره آشنا نه یم
ما ته د سېلونــو او تــوپان خبرې مه کوه

واشنګټن

۱۹۸٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله من اشنا ته!

دا شعر د حبیب الله رفیع د "اورونو اوویرنو" د کتاب او د هغه د رالېږلې ګیلې په ځواب کی لیکل سویدي.

زړه تــــه راتــېره ګیله منــــه آشـنا!
ستاله خوږو - خـوږو ګـیـلو وګرځم
ستالــه سپېڅلو اسویلیو قـربـان
ستالــه ویــرجنو تــرانو وګـرځم

ستا د "اورونو او ویـرونـو" بــهیـر
زه ســوځــولی، ژړولـــی یمــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا د تــودو ویرجنـــو چیغـو آواز
لــه درانــه خــوبــه پـاڅولی یمه

تــه بــاوري یې چې دا سرې وینې به
نــن کــه سبـاوي چـیرتــه رنګ راوړي
د آزادۍ د نـــاوې لاس بـــه سره کا
د مستۍ بزم بــه پــه شرنـګ راوړي

مـــا د هلمند سره د حـــال پـه ژبـــه
کیسې د فتحې د جـــشنونـــو کـــړې
مـایـــې لـیدلي دي یاغي خـوبـونـــه
مـــا سلسلې د تعبیرونــــــو کـــــړې

ته وایې مه غـوارئ له مـانه مســتي
ژونـدی جهـــان دی تـــوپانـــو ځپلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ستا څخه هېر دی د پايزيب شرنګهار
وحشي لښکرو دې کورګی وهلی

ما له پخوا دا خزاني قافلې
د خپل ژوندون پر منزل وارولې
هېر مې کړل ټوله د ځوانی يادونه
هيلې مې هم ټولې نابنادې سولې

زه يو ناکامه نابلده سفر
د پردو غېږې ته راوړی يمه
دلته پوښتنه د دردونو نسته
زه بې درديو ګونګی کړی يمه

زما د احساس په تال کې ورکې نغمې
د دې محفل د اورېدلو نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

زمـا د ګونګې ژبـې خاموشې چيغې
دلـتـه د چـا د پـوهـېدلـو نـه دي

دلته يـوې رېښتونې کړيـکې سره
د تـزويـرونـو جـهـان وخوځېـږي
چابـه لا سترګـې رپـولى نـه وي
دلته زرګـونـې اوښکـې وبهـېږي

زه يو پـردېس يـو نـاامـيـده شاعر
زمـا اسويلي د اورېـدلـونـه دي
زه د نصيب ښـکاري ويشتلى مرغه
نـور مـې وزر د الـوتـلـو نـه دي

زمـا د خـيـالـونـو نـړۍ ونـړېـده
نه "جهانـي" نه يې جـهان پـاتـه دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

زمـــا د آرزو پـــسرلـی ورژېـــدی
نه يې نسيم نه يې باغوان پاتـــه دی

واشنگټن

۳ - ۱۹۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

سُرابي هيله

يه زما لېونی خوبه!
يه زما غرځنی مينې!
يه زما کوثري خياله!
يه زما اورنی وينې!

يه زما سُرابي هيلو!
يه نيمګړو اميدونو!
يه پر ورکور باطونو!
هېرو سويو ارمانونو!

يه زما د خوب له ذامه!
خوځېدلو هوسونو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

يه زما د خيال له غيږې!
ورکوسويو جنتونو!

يه زما له ماشوم لاسه!
الوتلو مرغکيو!
يه زما خوبنې پايمالې!
سوځيدلو بد مستيو

يه زما د فکر سينده!
يه زما د نظم اوره!
يه د ژوند ورکه ساحله!
د هوښياري مستى كوره!

يه زما سېرابې تندې!
يه زما سُرابې جامه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د بې هـوښه عــقل خيالــه!
لــه اغـــازه تـــر انجـامـــه!

يـــه زمــا فــرهـادي منــدو!
يـه زمـــا مـيـني شـيـريـــني!
د قسمت هيـــره سينه كــــې
خـــوځـيـدلـــې تـــودې وينــې

زمـا يـــاغـــي مستو خـــيالونـو!
يـــو وار زړه تـــه راستانــــه سئ
زمـا خوږو وركـــو خــوبـــونــــو!
بـــيـا پـر ستـــرګـــو مېلمانه سئ

يــــو وار بـيامـــې ورلاهـو كـــئ
د خـــيالــي كـوثــر ځپـــوتـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

زمـــا د خضر سمـــندر تـــــه
زمـــا نـــامـرادو انـــدېښنوتـــه

يـــو وار بـيا مـــې په سينه کې
د ځـــوانـى لمــبه تــــازه کړ
يـــوه مسته ايښـــمه غـــوارم
نـــور مې ژونـــد لمبه لمبه کړ

يـو وار بـــيامـــې شېخ تـــه يوسئ
د ګنـــاه زرګـــونـــې پـــانـــې
د سنګـــسار ميـــدان تـــه راوړئ
د بـــې هـــوښه قسمت کـــانـــې

مـــاتـــه مـــه وايـــــه نصيــبه!
چـــې رښـتيا مى سول خوبــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ماته مه راوړه نسیمه!
زمولیدلي سوغاتونه

ماته مه ښایه آسمانه!
ستا له قهره سوځېدلي
ستا یاغي سیلاب وهلي
ستا خوني توپان وژلي

زه رښتیا یم کړولی
زه خیالونه درنه غواړم
زه له وینو سترګو ژاړم
زه خوبونه درنه غواړم

دا د عقل ځنځیر واخله!
لیونی آزادي راکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

که احسان د ژوندانه دی
دا خیرات دې نیمه خوا کړه!

ویر جینا

۸ ۱۹۸۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسکه پامیره!

هسکه پـــامیـــره د غرونـو میره!
بیادې پرتـې دي واورې پـــه ږیره
بیا دې لـمن ده د کیسـو ډکـــه
د چا لـه فتـحـــې، د چا له ویره

زمـــان دروړی لښکـــر د تـــکو
پـر ســـر دې اوري سره آفتونـه
د حـوادثـو ځولۍ در سیخ سـوه
د تـورو وربـــځو یاغي پوځونـــه

بیادې په غیږکې پنجشیریاغی‌دی
بیا درنه رپـي دخلکـو زوړونـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مښه

بيا دې ښکاره کړی پولادی موټې
بيا دې له زوره ډك سوه رګونــه

بيا دې شل کړې بيادې مات کړې
د چا لاسونــه د چا غــاښونــه
بيا لــه ســکندره لارې دې ورکــې
بيا يې خوږمن دې ټول اندامونه

بيا دې چوغــې ته ارم سول غشــې
بيا دې په ټرو ګرځي ټــانکــونـه
بيا امتـــحان دی، بــيا ازمويــنه
بيا د سل ګونــو فتحو يادونـه

بيا دې پر څوکو واورې لمبه سوې
بيادې ګرېوان ته توی‌سول اورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا دې لمن کې د مرګ نارې دي
بیادې د روکې ورك سول پوځونه

هسکه پامـیره د غـرونـو میره!
بیا دې پـرتې دي واورې پر ږیره
بیا دې لمـن ده له کیسـو ډکـه
د چـا لـه فـتحې د چا له ویـره

لا درکې شته دی زړې سـکروټـې
لا درکې خـوځي پلـرنـۍ وینه
درته یاد ېـږي تـېـرې خــبرې
لا درکـې اوسي پـرونۍ ویـنه

لا درکـــې ګرځي زاړه پـلـرونـه
لا درکـې زېـږي نـوي مـیړونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا دریادېږی د زمـــرو مـېنـې
د بـري چیـغـې، زاړه نـکلـونـه

لا دې هستېږي پـه لوړو څوکـو
د عـقابانـو کـلـي کـورونـــه
دربانـدې ګرځي تېرې منـبـوکې
ښکاري منګولې، یاغي وزرونه

لا دې خروښېږي پر سختو کاڼو
د قهرېدلو اوبـو مـــوجـــونـه
لا دې غړومبېږي پـه ګـړنګو کـې
خړی باډاسکی، وحشـي سېلـونـه

لا دې لـړزېږي لـه قـهـره موټې
لا دې سینه کې زلـزلــې پـاڅي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

لا دې مستېږي جنګ ته رګونـه
لا دې پــر ګارو سپلونه نــاڅــي

هسکه پامیره د غــرونو مـیــره!
بیا دې پرتـې دي واورې پـر ږیره
بیا دې لمــن ده د کیسو ډکــــه
د چــا لـــه فتحې د چا له ویــره

څوچـې نـړۍ وي ژونـدی به پایـي
څوك چې اوسېږي ستا پــر لمـنو
کیسې به نـــه سي د زمـان هېـرې
ستا د پلـرونو ســتا د زامـــــنو

څوچې جهان وي هسکې به اوسي
ســتــا د لمنــې پــولادي پــرښـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ورکې به نه سي په افسانو کې
ستا په دروکې د وینو کربښې

څوچې آسمان وي، څوچې زمان وي
ستا خرخښې به پکښې یادېږي
چې تاورکړي د غضب غشي
نه به مړه کېږي، نه به رغېږي

څوچې دامځکه، څوچې انسان وي
ستا به داستان وي او ستا خبرې
هېر به یې نه سي کاري وارونه
که اسکندر وي که سرې لښکرې

هی درواری سم د ګوربت کوره!
ستا له درو، نه ـ ستا له شېلونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مبنه

ستا لــه عظمته، ستا لــه قدرتـــه
له لــوړو څوکــو لــه ګړنګو، نـــه

هسکه پاميره، د غــرونــو مــيره!
بيا دې پرتې دي واورې پر ږيــره
بيا دې لمــن ده لــه کيســو ډکــه
د چـــا لــه فتحې، د چا لــه ويــره

وير جينا

۱۹۸۵/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنون

پرېږدئ چې دا تورې توپانې ورېځې
بیا د شنه آسمان کناری ونیسی
پرېږدئ د وحشت دا لېونۍ څپې
و څرخې راتاو سې ګردابونه سې
ډوبې کړي د ژوند بېړۍ
غرق سي د هستۍ مفهوم
سره سي د اُفق لمـــن
توی سي د غروب اوښکې

پرېږدئ ګناهونه رانه وتښتي!
پرېږدئ جهنم راباندې سترې سي!
پرېږدئ چنګېزي منګولې سرې سي بیا!
پرېږدئ انساني چیغې خاموشې سي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ړنګې سي د ژوند نغمې
وخوځي د مرګ څپې
مستې سي، موجونه سي
جوړ ترې سيلابونه سي
پورته توپانونه سي
ويښ سي شيطاني ارواح
وګرځي راوګرځي
وسو ځي وزر د فرودسي قاصد

پرېږدئ چې د توپ تر اورنۍ سينې
سرې لمبې راوالوزي
وغړمبېږي وخوځي
کور د ښبنتن وسوځي
پورته سي د مرګ چيغې
څيرې سي نازک زړونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ورانه سي پر شونډو زمزمه د ژوند
چوپې سي نيمګړې سي نغمې پسې
پرېږدئ چې د تهانګ تر آهنينو پښو!
لاندې سي نازکې د ځوانئ هيلې
پرېږدئ داتهوم د خر مستئ بچې!
ورانه کي، تالاکي د وروری نړۍ
ړنګه سي د ژوند د تمدن لاره
هېره سي د عشق او پيوستون کړۍ
عقل د جنون و کورته ننوځي
پوه سي د آدم دا آدم سوز بچي
څشي يې وژلي دی؟
څشي يې سوځلی دی؟
ولې يې وران کړيدی؟
ولې يې د ژوند ترانې چوپې کړې؟
ولې يې د عشق نغمې خاموشې کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ولې يې د مينې د جنت تر څنګ ؟
اور د دښمنۍ او عداوت بل کې؟

کابل

۱۹۸۰/۲۰؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجام

زه په هر نن کې د پرون د مرګي نخښه وينم
مـــاتـه خبـــرې د سبا او سباوون مه کـوه

زه لــه آزادو الـــوتلـو بـــې نصيبه سولـم
ما وزر ماتي تـه خبرې د ژوندون مـــه کـوه

زما درغجنو اسـوېليوتـــه چې ونـــه ژاړې
باور زما په فـريـادونـو شـواخو ن مـــه کوه

ما د صياد له وېرې پرېښودل خپاره سيلونه
ماتـــه خبرې د ملګـرو د بېلتون مـــه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د زړه په خوښه د قسمت ودام ته ولوېدمه
لاپې د مکر د حیلې د افسون مه کوه

تازه د عقل د زندانه راوتلی یمه
راته کیسې د هوښیارۍ د افلاطون مه کوه

ما چې له زړه څخه آرزو د سبا وشړله
راته خوارږه ـ خواره نکلونه د پرون مه کوه

ما په آغاز کې د انجام زنې لیدل ژړېدم
ما ته فریاد د زمانې د اوښتون مه کوه

چې د ازل ساقي پیاله درته نسکوره کړله
بېځایه طمع له کچکوله د ګردون مه کوه

واشنګتن - ۱۹۸۷/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب وينم عالمه!

خوب وينم عالمه که يې څوك راکي مانه
وينم خپله مينه زمانه په زمانه

خوب وينم "خوشال" دی لړزوي په کټ کی زړونه
توري دي، لښکري دي، آسونه دي پوځونه
رغړي په ميدان کي د مغلو پری سرونه
ما ته له اورنگه ده د کبر پيمانه
خوب وينم عالمه که يې څوك راکي مانه

خوب وينم پر قبر د "ميرويس" جنډې نڅيږي
بيا له کندهاره هنګامي راولاړيږي
بيا د ګرګينيانو د مقتل خبري کيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

بیا راپارېدلي د زمریو خېلخانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

خوب وینم عالمه چې نرېږي دېوالونه
چیغې دی، جشنونه دي، ناري دی تکبیرونه
لوېږي هم له پښو هم له لاسونو ځنځیرونه
رنګه ده د غرونو د بازانو جیلخانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

خوب وینم قاضي دی عدالت دی او حکمونه دي
وینم هتکړۍ دي او خیرن ـ خیرن لاسونه دي
ږغ د ځنځیرونو د زاریو اوازونه دی
لوېږي د پردو د مزدور پښو ته زولانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

خوب وینم رغېږي د کلو کلو زخمونه
ډك دي له مېړونو واړه کلي لوی ښارونه
بیا په پښتنو پېغلو ښایسته دي ګودرونه
بیا رنځور احساس غواړي مستۍ ته بهانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

خوب وینم وطن دی، ګل سرخ دی اوجشنونه دي
مستو سخي ورېځو او رولي سره ګلونه دي
پورته له ګل ځانګو د مرغیو اوازونه دي
هېره په وصال کې د بېلتون ده افسانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

خوب وینم د لوړو غرو په سر واوري ویلېږي
خوځنده سېلونه په سیندونو کې مستېږي
سر وهي له ګارو هم نخېږي هم خښمېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ناځي يې ځپې د جاله وان پر ترانه
خوب وينم عالمه که يې ځوك راکي مانه

خوب وينم غروب مرغلين کړي دی دبنتونه
ځل وهي شغلو کې د سپيدار لانده برګونه
بريښي د کوترو د سيلونو وزرونه
ځرخي ډلې کاشانه پر کاشانه
خوب وينم عالمه که يې ځوك راکي مانه

خوب وينم "غني" وي په ورو- ورو راته مسېږي
لاس کې يې "پانوس" دی "پلوشې" ترې پورته کېږي(۱)
ځي هغې نړۍ ته چې خمار پکې مستېږي
ګرځي په مستانو ميخانه په ميخانه
خوب وينم عالمه که يې ځوك راکي مانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

ما یې تعبیر کړیدی دا خوب مې رشتیا کېږي
نور د اولسونو د ښامار ستونې څیرېږي
زموږ ورکې مینه، زموږ جونګړه آزادیږي
ګرځو بې په غرونو کې سر شار او مستانه
خوب وینم عالمه که یې څوك راکي مانه

ویر جینا
۱۹۸۶۸

---

(۱) "پانوس" او "د غني پلوشې" د پښتو ژبې د مشهور شاعر غني خان دوه شعري مجموعې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهمت

يوه ورځ سوی وارخطا په تاخت روان ؤ
پټېدئ د لارويو له ږغونو

تول ژوی يې ترسترګو غليمان ؤ
وېرېدئ له کانو بوټو له ښاخونو

کله دلته کله هلته غلئ غلئ
پښې چاودې پر زړه پېټې د غمونو

دوه غوږونه يې پر سر تيارسئ کړي
سترې زړه سره لګياؤ په برېتونو

يو ناڅاپه يو آشنا ورباندې ږغ کړه
سوی له کومه سترې راغلې په تړپونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

او دا سترګي دې پرځه لـه وهمــــه ډکــې
چـا درکنبې ایسـتلـه وېـره پـه رګونـــو

کـــوم لېوه دربـانـدې کړې څــه حمله ده
کـه دې ډزې دښکارې دې تـر غـــوږونـو

سوی‌له وهمه رېږدېدی‌خوله یې‌کړه خلاصه
سوه نـــازلـه یـــې لـړزه پـر انـدامـونـو

ویلـــې پیـل دی چـاوړلی په ځنګله کـــې
تـــول وجـود یې دی زخمـي له ګوزارونو

نـــه چـې مـا بانـدې ګومان د قاتل وســي
زه بـېرېږم لـــه تـهمتـه لـــه تـــورونـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

داخوارځواکی ځان مې ډېرراباندی‌ګران دی
په تلـوار ځـمــه تـــر کـور تـر اولادونـو

واشنګټن

۱۹۸۷/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مينه

ساقي سينه کې بلې پټې لـــمبې دي
خم تــه راغلـى يـمه واخلـه پيالې دي

سينه کې وښورېدل بيده خيـالونه
د بوډۍ مـينې مستــې زاړه يــادونـه
سترګـوکـې ونڅېـدل تېـر حسابـونـه

يــوســه د عقــل زنـځير او زولـنى دى
خم تــه راغلـى يمــه واخلــه پيالى دى

لا مــى پــه وينو کې ستــه زاړه اوررونه
لا ليونتوب ته خـو ځـې ژونـدي رګـونـه
لا مــې بخري ژاړي خپــاره نظمونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا مې په زړه کې ژوندی ځو ترانې دي
خم ته راغلی یمه واخله پیالـــی دي

نن د کلونو تـرږي دلــته اوبـېږي
د زخمي هیلو پـرهار پـکنبې رغـېږي
څپې د وصـل راځـي هـجر ډوبـېږي

نن د زاهـد پـر خـونه د غم نارې دي
خم تـه راغـلى یمـه واخلـه پیالـې دی

نن د حافظ پـه حکـم تـوبـه ماتـېږي
د ګنـاهـونو کاتب ستومـانـه کېږي
د عقـل فـکـر زنـدان رانسکـورېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

زما لېونتوب پښوا جوړې پلمې دي
خم ته راغلی یمه واخله پیالې دي

نور نصیحت ونکړي شېخه نادانه
په نا پایانه شراب کې سر ګردانه
ځکه مې کوچ راکړی ستا له جهانه

زما د بقاء په کوثر کې اجارې دي
خم ته راغلی یمه واخله پیالې دي

تا دابلیس له وېرې شپې کړلې سپینې
ماپه مستۍ وچې کړې شیطاني وینې
تادتوبو په اوښکو سترګې کړې خوړینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مينه

زمــا د تــوکــل پــه ميــو ماتې توبې دي
خــم تــه راغلی يــمه واخــله پيالــې دي

زه او ســاقــي د ازل ګــناهکــاران يــو
موږ د قــسمت په تقسيم سره خپلوان يــو
ته د نصيب جنتــي مــوږ دوږخــيان يــو

ما "جهــاني" منلــي دا فــيصــلــې دي
خم ته راغلـــی يمـه واخلــه پــيالــې دي

ویر جینیا

۱/ ۱۹۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډي ته

ګوره اشنا زما ګاونډیه اشنا!
زماخواره بوبنکي کورګي اور اخیستی
هغه پښخوا چې دې بخري بلل
پرون لمبې سوې نن يې زور اخیستی

زما د بابا مېنه يې ورانه کړله
زما يې مکوټ کړل د هستۍ نومونه
زما پر دښتو باندې واورې سوځي
راته يې اور کړل د امید باغونه

زما له نیستمنو کنډوالونه خېژي
مظلومې چیغې د حسرت دودونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

وربانـدې اوري لـه آسمانه ټکـي
وربانـدې ګرځي لېوني ټانکونـه

زمـا پـر وطـن بـانـدې آفت راغلی
يـوه بـلا ده هـېوادونـه لـوټـي
ملکـونـه وژنـي د خـپلوۍ په نامه
پـه نـوم د سـولـې جهانـونـه لـوټي

ګـوره آشنا زمـا ګـاونډيـه آشنـا
زماخواره بوښکې کورګی اور اخيستی
هغـه پـخوا چـې دې بـخـري بلـل
پـرون لمبې سوې نن يې زور اخيستی

مـا هـم د خپلـو ګـاونډيو پر کـور
د سـرو پـوځـونـو چپـاو ونـه ليدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

ما هم له ډاره څه ویلای نه سو
ما هم د سترګو تر کونجونو کتل

ما هم لیدل چې د اسلام پر پولو
د بې مذهبو سیلابونه راځي
د خپلواکۍ د جنګیالیو کورته
د زورورو تاړاکونه راځي

ما هم لیدل چې محرابونه سوځي
د بریتور ستالین وحشي پوځونه
ما هم لیدل چې د برچو په څوکو
پورته کېدله بې ګناه سرونه

هغه پرون چې مې پردي بلله
هغه اورونه مې انګړ سوځوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

چې مې د بل د کور غل ونه باله
هغه ډاکو مې نن هستي لوټوي

ګوره آشنا زما ګاونډيه آشنا
ستا تر لمن لاندې لمبې وينمه
دې اژدها لاژه خوړلی نه يم
چې بيايې تاته سترګی سرې وينمه

دغه زلخوږی وږی تږی بنامار
په مړيدلو باندې نه پوهيږي
چې څومره خوري خروړی کيږي پسې
فقط پړسيږي، مګر نه مړيږي

دغه لمبې څه پولې نه پېژني
ستا تر ګريوانه به هم ورسيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نــن يــې لاړنې ستا په کور کې وينم
تاتــه بـه هــم ســکــروټــې و ټوکــېږي

ګـــوره آشنا زمـــا ګاونډيـه آشـــنا
زما خواره بوبنکی کورګي اوراخيستی
هغــه پــخــوا چې دې بـښـري بلـــــل
پـرون لمبې سوې نن يې زور اخيستی

وير جينيا

۱۹۸۵/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعوه

کندهار مې د بابـا پـــه قـوالـه دی
که پنجشېردی‌که واخان دی‌وطن زمادی

هره لوېشت مې د نیکه اوبـابـاګور دی
پرهرګام بـاندې لحــد او کفن زمـادی

هرغـاتول يې زماله وینو رنګ اخیستی
داپـه ویـنو روزل سـوی چمــن زمـــادی

لـه نیکه راپـاتــه سـوی په میراث دی
داد مشکو رباتــونـــه ختـن زمـــادی

سرداري يـې زمـاپـه پـچــه ده ختـلـــې
له آموتر مست هـلمنده ماء من زمادی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وركه مبنه

که تاجك دی که اوزبك دی یوافغان دی
ددې خاورې هزاره تـرکـمن ز مــا دی

چې فکرونــه د نفاق پــالي پــه سرکې
امتیازیــې دوهلــو کشـــتن زمــادی

ښه یې زمادی،بدیې زمادی هرڅه زمادی
د دې خاورې ارغوان اوزغــن زمــا دی

د لته هره تیږه، کانــی بـــدخشان دی
دا لعلونه، غـرونـه دمن زمادی

دازل تقسیم بــاغوان یـــم پیـــداکړی
دا بـهار دا لالـه زار او ګلشــن زما دی

داموږچل مورچل پکتیا او داشیربریتي
چې فلك به کوږ ورګوري دښمن زمادی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

که"مېرويس"دی که اکبرکه مسجدي دی
هره توره، هـر ميدان او تورزن زما دی

فتح زماده،فخرزما دی، جشن زمـا دی
شهيد زما دی د ويرژلـو شيون زمـادی

چې په زړه کې څه درتېرنه سي آسمانه!
چــې پرون مې د نيکونو وو، نن زمادی

ويرجينيا

۵ـ ۱۹۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغجنه مینه

درته یادېږي هغه سره ګلونه
چې دې اوبوکې ایښودل په مینه
تر سترګو لاندې دی کتله راته
تا ویل دا به زموږ د مینې او ګرانښت شاهدوی
یوه ګړی وروسته مې
غېږ ته راولوېدې
خوره وره سوې
اومچولم دی، کښېنې کښېلم دی
ز ښېښلم دی هم
شپه ترسهاره یو د بل په غېږ کې اوښتلو
راته یادېږي دی زګېږ وي
او خوبولی سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

شپه وه سهار سوله رخصت مې سوی
له ستړې غېږې
ته پوهېدې چې بيابه ونه وينو
زه پوهېدم چې راستنه به نه سې
راته دې پرېښودل څومړاوي اوخزان ګلونه
هسې بې روحه او خزانې پاڼې
لکه احساس د دروغجنې مينې
لکه پلمې د هېرو سوو وعدو

کوټه

۱ ۸۸۹۱/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسوا رازونه

هېرې به مې نه سي چې دې غټې سترګې پورته کړلې
پاس دې آسمان ته کتل
اور اروانې دې سوی اوښکې پرمخ
ورپسې نوری راغلې
د مرغلرو دکاروان په رسم
وخوځېدې
او د ګرېوان آشنا مزل يې واهــه
ما په حيرت ـ حيرت کتله ورته
هغه ګړۍ هر څه رسوا سوه هر څه وسپړېده
د نمکې خندا افسون څه پټولای نه سو
هر څه دې وويله،
په هر څه وپوهېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

خو زه بې وسه وزر وچه مرغه
زه د تقدير قفس تړلی ومه
زه ستا پر لور د الوتلو نه وم
ځکه مې اوښکې پاکولای نه سوای
ځکه مې تشه ننداره کوله

کوټه

۱۹۸۸ ۲/۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرزو

کشکی چې نه وای زما او ستا ترمنځ
دا لوی ـ لوی غرونه
کشکې چې نه مو وآی سیندونه اوښارونه ترمنځ
یا مې وزر درلودای
او یا مې روح در استولی وای د خیال پر اوږو
یوې خبرې لره
یوه پیغام دپاره
درسره مینه لرم هېر مې نه کې
دلته مې زړه ستا د خیالونو سره
هلته مې روح ستا د خوبونو سره
ملګری کړی وای
خوته په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

د بې پروا ښکلې ماشومې په څېر
له هرڅه ـ هرڅه بې خبره غوندې
زما د آرزو پر چمن ګرځېدلای
لاندې کولای دې نازکې غوټۍ
اوهیر ولای دې زخمي ګلونه

کوټه

۱۹۸۸/۱۱/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه کالي

رنګ که کالی مې د شنو پاڼو په شان
یو وارې بیایې رنګ که
جنګیالي نه اغوندي سپینې جامې
ګرانې و جنګ ته وځم
یو وارې بیا ورځمه
څو دبادونو،بارانونوپه لښکرکې ډوب سم
زه به توپك پر اوږه
په بریالیو زرغونو جاموکې
د سرو ګولیو او بمونو له بارانه څخه
له تاوده جنګه څخه
دړته را ګرځمه او هېرې به کم
زما د زادګاه په زرغونو جاموکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

د آزمویني سختي ـ سختي ورځي
د کړاوونو ډکي ـ ډکي لحظې
هغه کالي چې زرغونه دې رنګ کړه
دا به د مینې په ښایسته بهار کې
د تل د پاره زرغونه پاتې سي
او تودوي به مې په مینه ـ مینه

کابل

جون ـ ۱۹۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتانه مینه

چیرې چې کور د پښتانه وي هلته
یا هسکې څوکې وي یا وچ دښتونه
نه یې جلګې وي په ګلونو پټې
نه یې په خوا کې وي روان سیندونه

ورته په قار د لومړۍ ورځې تقدیر
ورته په تریو تندي کتلي آسمان
ورله بخښلی دي ترینګلی قسمت
ستړي مزلونه د شیلو او بیابان

د غرو لمنو کې شکېدلي کېږدۍ
ورکې اوسېږي د کلو رنځونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

یـوې نــرۍ ویـالې لــه ځنګه ســـره
چا آباد کــړي وي ختمین کـــورونــه

د لـــمر لـــه تـاوه لـکــه توره تبــې
د ښــایستــو پـېـغـلانـو سپین مخونه
ابـې تـر شــاوي یــو مـاشــوم تــړلی
وهــي د ژونــــد ســره ملـه مـزلـونـه

لا مــــرور آســــــمان ږلـــــې اوروي
لا د نصیـب سـتـرګـې کـږې دي نـورې
لا د ازل کـــــوګــــل تش سوی نـــه دی
لا یـې پـه بـــرخه سختې شپې دي نـورې

لا یـــو د بـل د مـرګ پـه طـمـع ګرځي
لا وارنـــوي دا بـــا ورانـــه خـــونـه
لا یـــې یـادېـږی د تـــربـــرونو کیســـې
زړوکـــې یـــې بـــل د انـتــقـام اورونـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا يې سپين ږيري د بدۍ په زهر
وژني احساس د وروړګلوی د مينې
پلرونه مينه دې د کسات په لمبو
ورتودوي د اولادونو وينې

ګله به يوسي دا مور مړی اولس
ګله به ورکه سي زوی مړې بدي
ګله به "بيت نيکه" خپره کي لمن
ګله به جوړ کو پکښې کور ابدي

ګله به وېښږني يو له بله
ګله به مات کړي دا پردي خطونه
ګله به جوړ سي د زمريو کلي
ګله به تښتي سور لنډي پوځونه

ګله به خويندې سي دښمني خوني
ګله به وروڼه سي غليم کورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مینه

هـــېرې کـــې تېرې د بـــــدل خبــــرې
سره را واخـــلـي د وروری نـکـلــونـه

۱۹/ ۱۱/ ۱۹۸۸

یادونه:
دا شعر له کوټي څخه د پېښور پر لار په طیاره کې ویل سوېدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کونړ دی

دا نړېدلی وطن، دا سوځېدلی خوني
دا له مړونو خالي، دا حجری خوړمني

دا په ګولیو زخمي، دا په بمونو الوی
داشني جلګې پرونی نن په اورونو ستی

دغه بې کوره ژوندي، دغه بې ګوره مړي
دا لیلام شوې هستی هر څه لوټمارو وړي

دا تالا سوې کوڅې دا چپاو سوې دېرې
دا د غضب ورونه، دا لوټېدلې میرې

دا د کونړ کلي دي، د پښتنو ښارونه
دا د مهمندو کلا دا د ساپیو خونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

درسپېلنی دې سمه،زما بې ځبستنه خلکو
زما دړې وړې مېنې، زما بې وطنه خلکو

ستا له یتیم صدقه، ستا له شهیده قربان
لکه چې نه ختمېږي، ستا دغمونو داستان

یود"کرالي" قصاب بل د"ترنګ" داړه مار
درته لمبه سوه ځمکه،درته آسمان سوېه قار

زما ملنګو خلکو دا د کــوم جــرم سزا
زما معصوم اولسه! ووایه څــه دی ګناه؟

لکه چې نه سرېږي درباندې زړه د آسمان
چې در ښکارلې یې دی د مردکیو باران

کوم غـم دې وژړامه، کوم تپ دی وګنډمه
د کـــوم شهید جـنازه درســره ونیسمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

لا به تر څو دراوري دا د اورنو څولۍ
لا به تر کله درځي د جلادانو ټولۍ

لا به تر څو لوټوي ستا د لالونو لړۍ
دا د نامردو ډلې دا د رهزنو غدۍ

کونړه! تېرې به سي د کړاوونو ورځې
د جنازو خبرې دا د غمونو ورځې

بیابه دې وخوځېږي په سیندکې مست موجونه
بیا به دې وغوړېږي د شنو درو سېلونه

بیابه حجروته درځي چنګ اونري بربتونه
بیابه له لېرې راځي د ټنګ ټکور ږغونه

درکې به ډېرې وسي کیسې دعشق اومینې
خو پاکېدلای نه سي ستا د لمنې وینې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مښه

ځـه چې پـر تـا راغلي د هېرېـدلو نــه دي
کونـړه! ستا قاتلان زمـوږ د بخښلو نـه دي

پیښور

۱۹۸۸ /۱۲/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات بتان

ښه سو چې غټ بتـــان راوپـرځـېـدل
ښه سو چې رنګی سولې دنګی مانی
ښه ســو چې وګړېدې ګـونـګی ژبـې
لــه لاسو ولــوېــدلـې تــورې کړې

د سمــندر ځـنــډې تـــه ووتـلـــی
د زمـانـــې سیلاب اخیـستی بـېـړه
سـتـرګو کې وځلېدې وړانګـې د ژوند
هېرې سوې تـېرې تـوپـانـی شوګیری

ښه ســو چې ورژېـــدې لـــويـې داړې
ښه ســو چــې وســپړېدل پټ رازونـه

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه مېنه

نور به تیاره کې د لېوه انګولا
نه کړي حرام د چا آرام خوبونه

نور به دشپې د ماشومانو سره
نه وي د وهم او بلا نومونه
نور به د چا څپېړې نه شنه کوي
د چا د ګران یا د ابا مخونه

پېښنور

۱۹۸۸/۱۲/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
JAH
8053

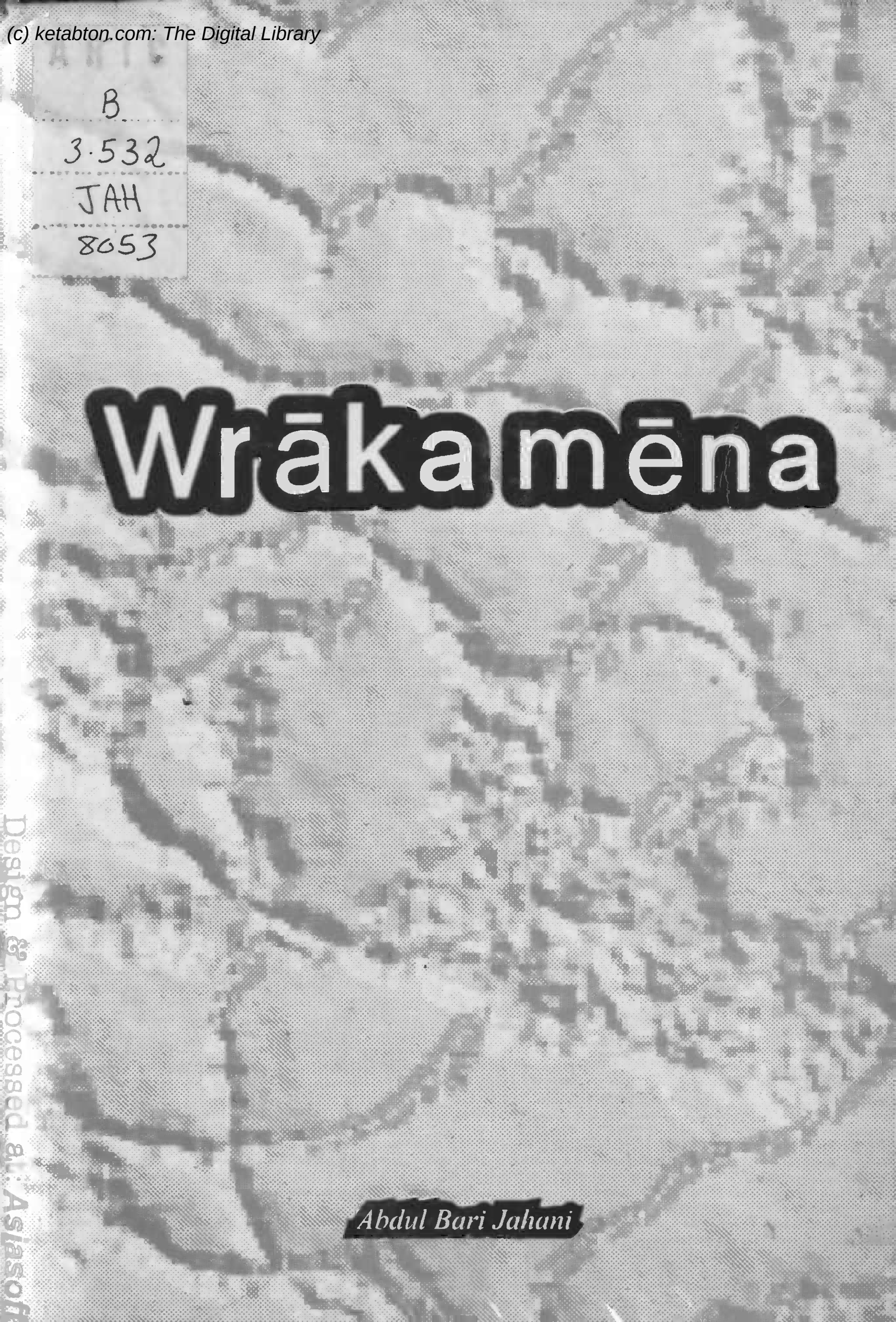

Wrākamēna

Abdul Bari Jahani

Design & Processed at Asiasoft

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library